Melkkoe én zondebok

Mohamed Rasoel

Melkkoe én zondebok

Naïeve dwazen zonder land,
zonder God en zonder toekomst

Eerste druk 2019
Auteursrecht © 2019 Mohamed Rasoel

Uitgegeven door Brave New Books
www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Paperback ISBN 9789402187489
E-book ISBN 978-9402187472

NUR 301

Voor de slachtoffers
van de massamigratie

Broeders zullen strijden,
elkander verslaan
en bloedverwanten
bloedschande plegen;
overspel heerst
op heel de aarde,
zwaardtijd, speertijd,
schilden splijten!
windtijd, wolftijd,
eer de wereld vergaat;
geen enkel mens
zal den ander sparen.

(Völuspá)

Inhoud

Voorwoord xi
Inleiding xiii

1 De onderste steen boven 1
2 Verwarde mannen 17
Intermezzo: Fortuynverschijning 31
3 Culturele amnesie 39
4 Trap er niet in 55
5 Omvolkingsbeleid 71
6 Eindtijd/eindstrijd 87

Naschrift 97

Voorwoord

Toen de politieke en de sociale toestand zich tegen hem begonnen te keren, moest de als moslim geboren en ge-togen auteur zijn gastland weer verlaten. Na zijn vlucht vertoefde hij twee decennia in Oost-Europa alvorens een rustoord in de grotten van Afghanistan te vinden.

Rasoel schreef dit profetische boek op zijn sterfbed om het als dankbetuiging aan de naïeve dwazen en hun kechs te schenken, tenminste aan die mensen die zichzelf nog niet in de dode hoek van de politiek hebben verloren.

Na zijn onverwachte dood werd het stoffelijk overschot van de auteur bijgezet in een graf in de woestijn buiten Kaboel. Alhoewel hij gedurende zijn leven talloze vrouwen heeft proberen te verkrachten, omdat hij het flirten niet begreep, was hij zeker niet Zoka van der A. en Gerrit Komrij was homofiel.

De auteur heeft voor dit boek geen subsidie van de Iraanse overheid ontvangen.

—De bewerker, Iași, Roemenië, 29 januari 2019

Inleiding

Hoera! Femke Halsema is de eerste vrouwelijke burgemeester van Amsterdam geworden. Dat geeft me de aanleiding een nieuw boek over de ondergang van Nederland te schrijven. Halsema, de vrouw die haar kinderen eens van een zwarte school haalde, omdat zij "geen experiment" mochten zijn, speelt nu trans-gender voor burgervader van 's lands meest diverse stad. Maar denk alleen niet dat de rest van Nederland zijn kinderen van het multiculturele experiment mag halen, want dat is racistisch.

De meningenarena

Zoveel is er gebeurd sinds bijna dertig jaar geleden. Het mobieltje bestond niet en niemand zat op internet. Er was geen Twitter. De tv domineerde. Er volgden de aanslagen in New York, de moord op Pim Fortuyn, Oh! Oh! Cherso!, het neerha-len van MH17, de vluchtelingencrisis, terreur in Europa en ook Eva Jinek, de koosjer afgelikte kut die Moszko-

wicz op de publieke tv dumpte. Je kunt wel zeggen dat ik gelijk heb gekregen.

In dit bescheiden boekje behandel ik een serie buitenspelmeningen die door geen enkel medium serieus worden genomen, zelfs niet door GeenStijl, wat sinds het vertrek van de oprichter steeds verder naar D66 is afgegleden.

In Nederland ligt de toegestane opinie vooralsnog tussen GeenStijl en *de Volkskrant*. Samen vormen ze de twee ijkpunten van het publieke debat. Bespreekt een van beide kanalen een onderwerp, dan is het onderwerp legitiem geworden. Maar zo zal de doorsnee meningenconsument nooit weten wat er allemaal *niet* wordt besproken.

Sinds de Resoluties van Strasbourg van 1975 zijn West-Europese staatsmedia verplicht de islam in een positief licht te plaatsen, in ruil voor olie. De Resoluties verplichten Europese overheden hun steun aan Israël af te zwakken, tenminste publiekelijk, en thuis Arabische cultuur te promoten. Zodoende zijn staatsrelevante media als de NPO, *NRC* en *de Volkskrant* openlijk kritisch over Israël. Onafhankelijke, niet door de staat gecontroleerde media als GeenStijl nemen de anti-islamretoriek voor rekening.

Niemand stelt zich de vraag waarom zowel islam als Israël steevast het Nederlandse debat domineren. *De Volkskrant* kan zich van GeenStijl distantiëren door het weblog extreemrechts en vrouwonvriendelijk te noemen, wat ook als verkapte kritiek op de patriarchale Arabieren moet worden begrepen. GeenStijl distantieert zich van

de slaafse gehoorzaamheid aan de politieke correctheid, wat ook als indirecte kritiek op collectivistische islamitische cultuur kan worden geïnterpreteerd. Je zou het een complot kunnen noemen.

Samen vormen beide media de doelpalen waar het kijkersvolk z'n mening in mag proberen schieten. Wie naast schiet is een PVV'er. Voor de bühne zijn *de Volkskrant* en GeenStijl aartsvijanden, maar achter de coulissen zijn de redacties het over de grote lijnen eens. Daardoor is er van een werkelijke meningendiversiteit geen sprake. Cryptisch uitgedrukt mag je in Nederland alleen een mening óver een mening hebben, maar je mag er niet aan twijfelen.

Laat ik een aantal voorbeelden noemen.

Anno 2019 geloven zowel *de Volkskrant* als GeenStijl dat "de Russen" iets met het neerhalen van MH17 te maken hebben gehad. GeenStijl trok dat eerst een tijdje in twijfel, maar is inmiddels bijgetrokken en hooguit kritisch over de gang van zaken. Buitenspelmeningen, bijvoorbeeld dat de NAVO, de AIVD, de Israëlische Mossad en de Oekraïense SBU samenwerkten om MH17 te saboteren en zodoende een conflict met Rusland te creëren, doet GeenStijl af als Comic Sans-theorieën. Niemand legt het verband met Operatie Gladio, de bewezen NAVO-terreurgroepen die in de jaren negentig door heel Europa aanslagen pleegden om (Russische) communisten de schuld te geven. Lag MH17 niet in het verlengde van zulke activiteiten?

GeenStijl en *de Volkskrant* zijn het beide eens dat moslimterroristen aanslagen in het Westen hebben ge-

pleegd, van onder meer 11 september tot Charlie Hebdo, Bataclan, de boulevard van Nice, de Berlijnse kerstmarkt, de meisjes van Manchester en het kooppubliek in Stockholm. *De Volkskrant* moet het verband met de islam bagatelliseren, terwijl GeenStijl de schuld geeft aan het opengrenzenbeleid. Maar hadden moslims wel iets met de aanslagen te maken, of werden de aanslagen door Israëlische geheime diensten gepleegd?

Ja maar, zult u zeggen, GeenStijl houdt van Jordan Peterson. GeenStijl houdt van Jordan Peterson, omdat die juist *niet* alt-rechts is. Peterson werd ook door de Volkskrant gerecenseerd en is daarmee een legitieme figuur. De Canadese psycholoog prijst in zijn colleges de matriarchale joodschristelijke cultuur die de geestelijke cultuur van de patriarchale Germanen nagenoeg verving. Net als je moeder zegt Peterson dat mannen hun kamer moeten opruimen. Je hoort hem niet zeggen dat vrouwen het huishouden horen te doen. Bovendien, is Nederlandse cultuur niet gewoon Germaanse cultuur met een dun laagje christelijk vernis?

Ja maar, GeenStijl organiseerde het Oekraïne-referendum. Dat referendum maakte zoveel verschil uit dat premier Rutte het met een inlegvelletje kon negeren. En voilà, als gevolg van de referendummoeheid is inmiddels de referendumwet ingetrokken. Het enige wat Alexander Pechtold ooit heeft bereikt is de referendumwet die D66 zelf had voorgesteld zelf weer af te schaffen. Nederlanders hadden maar één kans om het referendum voor écht belangrijke zaken in te zetten, namelijk een exit uit de EU, maar werden door GeenStijl afgeleid naar een

verdrag over Oekraïne. Dat is precies wat Mark Rutte wilde.

Melkkoe én zondebok

De witblanke man is melkkoe én zondebok. Hij draait overal voor op en is toch altijd racist. Hij betaalt het meest belasting en krijgt er het minst voor terug. Volkskrantachtige media dicteren hem wat hij moet doen en denken. Hij mag geen vlees meer eten, geen gas of hout meer stoken, geen auto meer rijden en niet meer naar de sportschool. Hij moet fruitsapjes drinken, aan yoga doen en zijn zoontje wijsmaken dat jongens ook meisjes kunnen zijn.

De Nederlandse man is een naïeve dwaas zonder land, zonder God en zonder toekomst. Komt hij niet in verzet, dan zal de vergrijzing toeslaan en zijn nageslacht voor eeuwig veroordelen tot een bestaan als minderheid in eigen land.

1

De onderste steen boven

Na iedere aanslag op onschuldige burgers begon mijn agressieve moslimhart harder te kloppen. Speciaal voor de aangelegenheid had ik een satellietschotel van een dikke Duitser gestolen. Zo kon ik vanuit mijn grotkelder achterin in de Afghaanse bergen de terreuracties in het Westen minutieus volgen. Lange dagen zat ik in het donker aan de buis gekluisterd. Ik was iemand die alles zwartwit zag. Mijn tv'tje had geen kleur. Smachtend wachtend op bloedvergieten bad ik om vergelding voor de onderdrukking van mijn volk. Mijn dappere moslimbroeders vochten de heilige oorlog tegen de kaffers, nota bene op hun eigen bodem. Allahmachtig wat prachtig!

Ontroostbaar was ik, toen ik ontdekte dat de halalvork anders in de haramse steel zat. Opgelucht was ik ook, omdat ik wist dat de Grote me mijn lafheid zou vergeven. De kaffers werden door hun eigen volk vermoord.

Kabaal in Kaboel

Niet zo lang geleden begaf ik me wandelend op een zandpad in de richting van een van de vele bazaars die Kaboel rijk is. Na mijn onvrijwillige verbanning uit Nederland hield ik me langere tijd stil in de Hindoekoesj-gebieden rond de hoofdstad. Ik vulde mijn longen met de soort schone lucht waar westerlingen diep voor in het vakantiebudget moesten tasten. In mijn handen hield ik een touw vast waarvan het uiteinde om de nek van mijn vrouw zat. Bessie, heette ze, een prachtbeest. Deze kameel had Bin Laden me testamentair nagelaten. Eenmaal in de stad knoopte ik haar aan een voederbak en betaalde de oppasser zeventien Afghani voor zijn parkeerdiensten.

Ik kwam hier om te ontspannen, oude vrienden te spreken en wat aan de waterpijp te lurken. Ik vervolgde mijn route richting het stadscentrum, wandelde wat langs een stadsriviertje dat dubbel dienstdeed als riool, en verder langs de bazaartjes op de kade, sommigen van steen, anderen van hout.

Afghanen waren niet bang voor kleur. Zoals in vele ex-communistische staatjes omarmden ze het Deutschcolor-palet om de systeemmuren op te vrolijken. Kaboel was liberaal naar islamitische begrippen. Hier mochten vrouwen met roze chadors zich tussen de beter bekende blauwe boerka's vermengen. Een westerse vrouw, mits goed ingepakt, kon hier best een paar dagen vertoeven zonder te worden verkracht, als ze maar niet

langer dan twintig minuten op dezelfde plek verbleef. Het mobiele telefoontje had ook Afghanistan bereikt.

Hardnekkige hoopjes sneeuw die weigerden te smelten lagen her en der verspreid langs de zanderige straten. Het was druk op de markt. Mensenmassa's kronkelden langs het bijna opgedroogde riviertje. Kleine kinderen renden harentrekkend en hondenschoppend door het kooppubliek. Ze speelden verstoppertje onder moeders of vaders soepjurk.

Iedere dag verzamelde zich hier een meute tapijthandelaars en andere serieoplichters. Naar Nederlandse standaarden was dit een Koningsdagrommelmarkt, maar dan iedere dag. Mannen gekleed in pastelkleurenjasjes staarden naar de flanerende vrouwen. Van een afstand wist je nooit of de boerka je eigen vrouw, je moeder of je zus verpakte. Zo hielden Afghaanse vrouwen de mannen in het gareel. De bedoekte vrouwen fungeerden als een netwerk van levende bewakingscamera's. Dit was geen mannenwereld, maar een crypto-matriarchaat.

Terwijl ik me door de massa's wriemelde, groette ik een grijze man, een slangenverkoper wiens gezicht me bekend voorkwam, alhoewel het ook zijn broer of zijn neef kon zijn geweest. Ik gunde hem het gangbare "dood aan Amerika!" De nors kijkende figuur diende me van repliek vanonder zijn witte fez: "Dood aan de kaffers! Allah is de grootste!"

In een opwelling veranderde het kalme koetjesvolk om ons heen in een woeste barbarenbende. Vanonder djellaba's kwamen de Kalasjnikovs tevoorschijn. De wildemannen schoten hun magazijnen leeg onder bege-

leiding van hysterisch vrouwengekrijs. De knalrook veranderde de lucht in een Volendams café. Gepaard met een gek dansje klonk het in koor: “Dood aan de kaffers! Dood aan Amerika!” Woorden van een dergelijke strekking galmden een minuut lang na, totdat de buurt als bij donderslag weer tot bedaren was gekomen. Dit tafereel herhaalde zich honderden keren per dag. De moslims van Kaboel hadden niets beters te doen dan continu westerse kaffers dood te wensen.

In de heisa liet een westerse toerist haar identiteitspapieren op de grond vallen. Ik raapte het paspoort van de grond. De mij bekende rode kleur verraadde dat het om een Nederlandse ging. Ik las de naam hardop, Marieke Maan. Wat deed zij hier? Zo’n linkse goeddoener, zeker, die tegen papa had gezegd dat ze de arme kindertjes in Afghanistan wilde gaan helpen, terwijl ze zich hier door Ali Baba en de veertig rovers tweemaal daags vol liet blaffen. Zeker om er een boek over te schrijven, *De memoires van Marieke Maan: Veertig mannen genaamd Mohamed.*

Ik vond het prima, als ze maar goed op d’r onbesneden keeltje lette. Ik keek om me heen, maar zag mevrouw Maan niet meer. Ik besloot haar paspoort in mijn borstzakje te bewaren.

Mr. Piano Hands

Met heimwee moest ik terugdenken aan Nederland. In mijn grotkelder, een half uur buiten de stad per ka-

meel, had ik een Delftsblauw wandtegeltje als aandenken uit Nederland aan de muur genageld. Er stond op: *Oost, west, Allah is the best, Mohamed fucks the rest*. Als niet-erkend succesauteur van wat eigenlijk het Boekenweekgeschenk van 1990 had moeten zijn, kon ik mijn existentiële pijn niet altijd gemakkelijk verbergen.

Gelukkig kon ik hier, op de markt van Kaboel, ondanks mijn gevorderde leeftijd, op enig vrouwelijke aandacht rekenen. De hitsigste teven van me af meppend baande ik mijn weg richting het bazaarcafé waar ik mijn laatste jaren sleet.

Daar zag ik hem, voor het eerst in levenden lijve, die verloren ziel met zijn zongebruinde skigezicht en met van die roze jongenswangetjes onder zijn brilletje. Hij zat in zijn eentje binnen aan een tafeltje in de hoek van de stoffen tent, terwijl de rest van de gasten zich buiten op het terras zat te vermaken. Een wit hemd had hij aan, de mouwen opgestroopt, alsof ie dacht dat ie Obama was.

In de schaduw verschool de volwassen man zijn jongenshoofd achter twee grote pianohanden. Hij was de eerste *manboy* van de politiek, slaaf van het grote geld, de lakei van corporate Nederland. Hij kende mij natuurlijk niet. We maakten oogcontact, maar omdat hij me voor een lokalio hield, leek hij voornemens me te negeren. Bruusk nam ik plaats aan zijn tafeltje.

— “Nederlands?” vroeg ik met een ongeoefende tongval. Ik probeerde Rotterdams te klinken.

— “Ga weg!” zei hij in algemeen beschaafd kak. “U ook uit Nederland?”

— Ik deed mijn armen over elkaar en vroeg: “Waarom zit de premier van Nederland in Kaboel aan een pijp te sabbelen?”

— “Daar kunnen we het maar beter niet over hebben,” zei premier Rutte.

Hij sprak zijn zin amper uit of begon te snotteren. Alsof hij mij, een wildvreemde, in vertrouwen wilde nemen, begon hij zijn hart te luchten. Normaliter hou ik niet van lange lulverhalen, maar ik kreeg de indruk dat deze lafste hond van Afghanistan voor het eerst in zijn leven de waarheid wilde vertellen.

— “Oh, nee?” zei ik, terwijl ik deed alsof het me wat kon schelen.

— “Zullie wilden dat ik de onderste steen boven ging halen! Dat gelooft u toch niet?” zei Mark.

— “Wie niet?”

— “Die gemene Louis Bontes, van dat splintergroeperinkje, Voor Nederland. Die vroeg me tijdens het vragenuurtje waarom de Oekraïne de radargegevens niet had vrijgegeven. Dacht ie soms dat het land zijn eigen onschuld had kunnen bewijzen?”

Ik begreep dat de premier het over het neerhalen van vlucht MH17 wilde hebben, de aanslag van 17 juli 2014 op een Boeing 777 onderweg van Amsterdam naar Kuala Lumpur. Daarbij kwamen tweehonderd Nederlandse inzittenden en een bonte boel anderen op gruwelijke wijze om het leven. Ze waren neergehaald door een BUK-raket, concludeerde het officiële rapport. De raket zou door de Russen aan de pro-Russische rebellen

zijn geleverd. Gewoon, omdat Russen eendimensionale slechteriken zijn.

— "U heeft het over MH17?"

— Mark verzuchtte: "Op de Oekraïense radar was sowieso niets te zien. Alleen de Boeing."

— "Wacht even," sputterde ik en ging op de rand van mijn stoel zitten. "Er was toch een raket? Een BUK? Als het Oekraïense leger die radarbeelden nou gewoon had overhandigd, dan had Bontes toch gelijk gekregen?"

— "Ach, u weet er niks van," zei Mark hoofdschuddend. "Er was helemaal geen raket en ook geen gevechtsvliegtuig of wat voor onzin dan ook. Wij hadden de raket verzonnen om de Russen te beschuldigen. De Russen pareerden onze fantasie met een verhaal over gevechtsvliegtuigen om Oekraïne terug te beschuldigen. Dat gelul over een weer heet propaganda. Punt is dat de Nederlandse media ons eigen verhaal bleven verkopen."

Mark Rutte keek me verliefd aan en legde zijn pianopoten op die kleine geitenmeppertjes van mij. Hij hield ze stevig vast, alsof hij me ten huwelijke wilde vragen, leunde wat naar voren en fluisterde met een zwoele stem dat hij de biecht wilde afleggen. Hij zou me de waarheid over MH17 vertellen, op voorwaarde dat we na afloop samen de achtjarige zoon van de caféeigenaar gingen afwerken. Ik speelde het spelletje mee.

Knibbel, knabbel, knuisje

Premier Rutte slaakte opnieuw een diepe zucht en begon zijn verhaal te vertellen:

— "Het begon allemaal tussen mijn aantreden als premier der Nederlanden op 14 oktober 2010 en de benoeming van Tjibbe Joustra tot voorzitter van de Onderzoeksraad voor Veiligheid op 7 februari 2011. Toen wisten we het zeker—groen licht. In en rond die periode plaatsten we zoveel mogelijk van onze mensen op sleutelposities, waaronder Joustra, die als D66-lid aan ons VVD-programma had meegeschreven. De symbiotische VVD66 was altijd al een incestueuze machtspons geweest. *Diversification* noemen ze dat in corporate taal.

Er vond een vergadering plaats—wanneer precies weet ik niet meer—tussen onze inlichtingen- en veiligheidsdienst, de AIVD, en de Amerikaanse dienst, de CIA. Leden van de MIVD, onze militaire inlichtingensport, waren er ook bij. De aanwezigen keken allen bloedserieus. Mijn lachebekje werd niet op prijs gesteld.

Het ging om Iran. De Iraniërs hadden genoeg uranium verrijkt om nucleaire wapens te kunnen maken. Alleen het tekort aan langeafstandsraketten weerhield het land ervan Israël van de kaart te vegen. We moesten ze stoppen, koste was kost. Israël, weet u, is onze belangrijkste bondgenoot in het Midden-Oosten."

Rutte pauzeerde en keek me met waterige ogen aan alsof hij wilde dat ik hem begreep. Ik zei niks en knikte, ook al kookte mijn bloed. Hij ging verder:

— “Iran overleefde westerse sancties, omdat het zaken bleef doen met de as van het kwaad, Rusland en China. Rusland kon dat straffeloos doen, omdat het zich met het eigen atoomarsenaal tegen een Amerikaanse invasie kon verdedigen. We konden Iran niet zomaar aanvallen, want er was geen internationale aanleiding voor. Rusland, echter, zat nog in het westerse geheugen als het Kwade Rijk uit de koude oorlog. Dus om Iran te raken, moest Rusland kapot, zo niet langs economische weg dan wel op militaire wijze.

Daarvoor moesten we dan wel de publieke opinie op onze hand weten te krijgen. Een plan rolde uit de NAVO-koker. We hadden een Europese ‘11 september’ nodig, zeiden de hoge petten. Na de aanslagen in New York was het Amerikaanse volk gelijk overstag, instant-bereid om eeuwige oorlog in het Midden-Oosten te financieren. Europeanen waren net zo, dachten ze. Konden we niet ‘iets’ doen, een akkefietje in scène zetten? Konden we de Russen niet van een oorlogsdaad jegens Europeanen beschuldigen om EU-inwoners op te hitsen?

Het plan was simpel. We zouden een burgervliegtuig voor de grens met Rusland laten crashen en de Russen de schuld geven. De conclusie van het OVV-rapport stond jaren van tevoren vast. De verwachting was dat Europeanen hun regeringen onmiddellijk de oorlog met Rusland in zouden stemmen. Maar nee! De Nederlandse bevolking zou doodleuk tégen het Oekraïnereferendum stemmen wat het land juist aan een NAVO-lidmaatschap had moeten helpen.”

— “Daar heb ik wat van meegekregen. U loste dat toen op met een inlegvelletje.”

— “Uiteraard. Zeg nou zelf, democratie bestaat alleen nog op papier.”

Rutte haalde eindelijk zijn warme handen weer van de mijne af. Ik voelde me vrij om meer duidelijkheid te vragen:

— “Meneer Rutte, hoe ging dat precies in zijn werk, dat met die MH17?”

— “Dat zal ik u vertellen. Na 11 september ging het Boeing-bedrijf techniek ontwikkelen om kapingen te voorkomen. Ze hebben dat vrij snel gepatenteerd. Het heette de *Boeing Honeywell Uninterruptible Autopilot* (BHUAP). Oftewel, het bedrijf ontwikkelde een automatische piloot die niet meer kon worden uitgezet.

Net als bij modelvliegtuigjes zou Boeing met dit BHUAP-systeem de besturing van burgervluchten op afstand kunnen overnemen. Zelfs wanneer de piloot ter plaatse onder schot werd gehouden door een kaper kon die niets meer doen. De vluchtleiding elders in de wereld had de besturing via de satelliet onomkeerbaar in de hand genomen.

Het systeem werd nooit geïnstalleerd. Boeing begreep dat zulke antikapingtechniek ook voor terroristische doeleinden kon worden ingezet. Hackers zouden ermee op afstand vliegtuigen kunnen kapen.

Maar die techniek was nou precies wat wij nodig hadden. We hoefden het zaakje alleen in een toestel te installeren en ergens uit te testen. Een bevriend bedrijf van de geheime diensten, GA Telesis, had een Boe-

ing 777 van Malaysia Airlines in een hangar in Tel Aviv staan. Daar pasten we de gepatenteerde techniek in om proef te draaien."

— "Meneer Rutte, ik geloof er niets van. Hoe kreeg u die antikaaptechniek dan geïnstalleerd in MH17?"

— "Tijdens de laatste onderhoudsbeurt natuurlijk! Maar eerst haalden we ons kunstje uit met vlucht MH370. Dat toestel was een paar maanden eerder in zee verdwenen. Tijdens de laatste onderhoudsbeurt op 23 februari 2014 installeerden we de antikaaptechniek. Dit werd de live-test. Ik zeg 'antikaap', maar ik bedoel natuurlijk de techniek om een vliegtuig via de satelliet te besturen.

Twee weken later, op 8 maart 2014, lieten we dat vliegtuig de gekste toeren uitvoeren. We konden vliegfuncties willekeurig aan of uitzetten, inclusief de radio. De machteloze piloot wist niet wat hem overkwam. Hij kon niemand meer bereiken. De machine vloog urenlang zigzaggend door het luchtruim, eerst van het ene, dan weer van het andere land. Zo konden we zien wat de radars aan de grens van beide landen zouden oppikken. Een handige les voor ons. Zo leerden we wat we in Oekraïne met de grondradar moesten doen.

We programmeerden vlucht MH370 om de zee in te storten waar ons eigen bergingsteam al klaarstond om het bewijsmateriaal op te scheppen, lijken en al. Daarom is er tot op de dag van vandaag niets van teruggevonden.

Weet u, die arme piloot, Zaharie Shah, die heeft zes uur lang geprobeerd de controle over zijn toestel terug

te winnen. Hij opende panelen, trok aan draden, maar niets lukte. Ons antikaapsysteem werkte waterdicht.

Om hem te incrimineren installeerden we tijdens een huiszoeking een vliegsimulatiepakket op zijn computer. Daarmee speelden we de route die MH370 had gevlogen na. Zo konden we de wereldwijde media vertellen dat Zaharie zijn daad van tevoren zou hebben gepland. We maakten er een zelfmoordverhaal van. Zaharie zou zijn afgewezen door een getrouwde minnares.

Hij was volstrekt onschuldig, maar onze test was geslaagd. De antikaaptechnologie stelde ons in staat willekeurig welke burgervlucht in een vliegende bom te veranderen."

— "Dat was wel slim, ja, dat met die onderhoudsbeurt," zei ik fronsend.

— "Wil je weten hóe slim? Door je als onderhoudspersoneel te vermommen kun je bommen plaatsen en achteraf met stalen kaken beweren dat er niets aan het toestel mankeerde, omdat we het onderhoudsboekje zelf hadden afgetekend. Zo doen we dat al bijna driekwart eeuw. Bij het bombardement van het King David hotel in 1946 vermomden Israëlische terroristen zich als Arabische obers en bouwvakkers. De hele wereld trapte erin. Iedereen geloofde dat 'de moslims' het hadden gedaan."

— "U zei iets over bommen?"

— "Ja, bommen. Op 11 juli 2014, zes dagen voor de ramp, deden we het laatste onderhoud van MH17. We installeerden de techniek om het luchtschip via de satelliet in onze greep te krijgen.

Onze mecaniciens verstopten twee op afstand ontplofbare bommen in het toestel, eentje in de cockpit, eentje bij de staart. Ook als de bommen niet af zouden gaan, konden we de vluchtkoers zo programmeren dat het toestel op de gewenste plek een snoekduik zou maken. Dat bleek niet nodig. Hoe dan ook, het stond allemaal van tevoren vast dat we de Russen de schuld gingen geven.

De Oekraïense geheime dienst ter plaatse, alsmede de commando's van Ihor Kolomoyskyi, zouden het crashgebied verzegelen. Waarom dacht je anders dat de 'pro-Russische' rebellen de zwarte doos liever aan Maleisische ambtenaren meegaven dan aan moeder Rusland? Er waren in dat gebied helemaal geen pro-Russische rebellen. Het waren onze mannetjes vermomd as rebellen."

Tjibbel, tjabbel, Joustra

Ik stond perplex en sloeg mijn vuist op het tafeltje. Ruttes koud geworden schoteltje koffie stortte naar de grond. Ik was boos. Wij moslims waren de beste terroristen. Wij kaapten vliegtuigen op de ouderwetse manier, met de hand, met een mes op de keel van de piloot. Hier zat de premier van Nederland me te vertellen dat die ellendige blanken met hun technologie ons al lang hadden ingehaald. Zij kaapten vliegtuigen op afstand en gaven anderen de schuld.

— "Bij Allah! Ik geloof er niks van!" schreeuwde ik. "Hoe zit het dan met Tjibbe Joustra? Die leidde het

onderzoek naar de ramp en concludeerde dat er een Russische BUK-raket op de Boeing was afgevuurd. Zat hij soms ook in het complot?”

— “Welja, anders zou Tjibbe Joustra Tjibbe Joustra niet zijn, de voormalige Nationaal Coördinator Terrorismebestrijding en latere voorzitter van de Onderzoeksraad Voor Veiligheid. Scheidend voorzitter Pieter van Vollenhoven had gelijk de aanstelling van zijn vervanger, destijds aangewezen door de minister van Justitie en Veiligheid, te bekritiseren. Dat was geen onafhankelijke procedure. Joustra was partijdig. Hij was beste vriendjes met de geheime diensten.

Journalist Jeroen Akkermans legde in ruil voor een fles champagne en twee hotelovernachtingen een vlinderdasdeeltje van de BUK-raket op de plaats delict om het onderzoek waterdicht te maken. Journalisten zijn werkelijk de grootste hoeren van het land.

We hadden eigenlijk maar één echt probleem. De bommen in het vliegtuig zouden brand-, scheur-, en andere vleeswonden aan de lichamen van de slachtoffers veroorzaken. Daaraan zou een goede anatoom kunnen herkennen dat de explosies vanuit de cabine moesten zijn gekomen. Hoe anders raakten mensen achterin het vliegtuig ledematen kwijt als de raket buiten voor de cockpit ontplofte?

We lieten de vleeswinkel opzettelijk een aantal dagen in de zon rotten. Honden en ratten vraten veel van het bewijsmateriaal op. Zonder lijk, geen misdaad, nietwaar? Daarom mochten de nabestaanden de koelkisten bij thuiskomst beslist niet openmaken.

Toch werden we bijna betrapt. Onze Minister van Justitie, Ard van der Steur, moest patholoog Bert Maat als de bliksem royeren om hem in diskrediet te brengen. Maat had beelden van de slachtoffers aan studenten laten zien. We wilden de beelden absoluut niet openbaar hebben, zogenaamd om de nabestaanden niet te kwetsen, maar in werkelijkheid om het bewijs voor bomwonden te verbergen."

Wat kon die Rutte lullen, dacht ik. Het hield maar niet op. Eerlijk gezegd kon mij die MH17-kletspraat niets schelen. Ik zat wat ongeduldig op mijn wankele stoeltje en wilde maar één ding weten:

— "Maar meneer Rutte, wat heeft dit nou met de islam te maken?"

— "Ach, u maakt een grapje. Wij hadden ook een vrouwenmepper, Kamiel Eurlings. Die acteerde voor interim-directeur bij KLM, zodat de *chefs de vol* het MH17-akkefietje niet op hun cv hoefden te zetten. Ze waren ingelicht.

Weet u wat helemaal mooi is? Ik heb u zojuist de waarheid over MH17 verteld, maar als u het zou doorvertellen zal niemand u geloven."

— "Wie wisten er allemaal van?"

— "Eh, ik, Lodewijk, Tjibbe, Ihor, Petro, Benjamin, Jean-Claude, ons Frenske, de mannetjes van de AIVD, de MIVD, de SBU, de CIA, de NAVO en de Mossad. Eigenlijk iedereen. Ach, wat maakt het nou uit wie ervan wisten? Oekraïne moet bij de NAVO komen, zodat we Rusland kunnen aanvallen om Israël tegen Iran te beschermen. Dat is het enige wat telt."

— “En de Koning? Wist hij het?”

— “Daar doe ik geen uitspraken over.”

De premier der Nederlanden drong eropaan met mij de jongen te gaan afwerken, maar ik verontschuldigde me met het on-moslimse excuus dat ik een erectiestoornis had. Ik beloofde dat ik vanachter de stofwand zou meeluisteren naar het gegil. Enigszins verbouwereerd stond Mark op, betaalde de caféuitbater omgerekend twee Euro en kreeg het jochie mee naar achteren.

Ik maakte dat ik wegkwam. Ik voelde me ziek. Waren de kaffers écht slimmere terroristen dan wij moslims?

2

Verwarde mannen

Dat Nederland met de aanstelling van Mark Rutte een eigen *regime change* à la Libië, Irak en Egypte had gekregen, terwijl de kaaskoppen zich daar niet eens van bewust waren geweest, laat staan dat ze ertegen in verzet waren gekomen, kwam misschien wel omdat de media al veel langer het 'Amerikaanse verhaal' verkondigden. Alleen, die Amerikaanse culturele hegemonie had anno 2011 weinig tot niks meer met klassiek westerse beschaving te maken. Het Westen was van binnenuit overgenomen.

Als Nederland en andere EU-lidstaten eigenlijk vazalstaatjes van Washington waren, zoals Zbigniew Brzezinski schreef in *Strategic Vision* (Basic Books, 2012), de wijlen vader van MSNBC's Mika, dan was Amerika zelf de vazal van Tel Aviv. De 'chaimstream' media promootten al sinds de Tweede Wereldoorlog een Babylonisch wereldbeeld vol homo's, rassenvermenging en transkids, iets wat niets meer met de voorouders van moderne Europeanen te maken had. Die voorouders geloofden de afgelopen zesduizend jaar in traditioneel huwelijk, privé-eigendom, mobiliteit en gratis parkeren.

Dat zijn nazaat nu zijn auto uit werd gepest zou een voorouder met oorlog hebben beantwoord.

Zou Kajsa Ollongren of een andere lesbienne inderdaad de eerste vrouwelijke premier van Nederland worden, dan was de metamorfose compleet en Kaasland een matriarchaat geworden. Progressieve vooruitgang betekende altijd al de gestadige uitfasering van alle Indo-Germaanse invloeden en de omvolking van alle patriarchale volkeren, met name de blanke witman, verraden door zijn eigen vrouwvolk.

Doe de vrachtwagen

Ruttes verhaal over de massamoord op 298 onschuldige burgers, een NAVO-plannetje uitgevoerd met medeweten en medewerking van de Nederlandse regering, had me woest gemaakt. Ik was eigenlijk stinkend jaloers op die Amerikanen en hun technologie. Ze kwamen er straffeloos mee weg. Met behulp van medeplichtige journalistiek werd de burger een onzinverhaal verkocht over een niet-bestaande BUK-raket.

Amerikanen en hun ruimtesatellieten, dat waren de terroristen van de toekomst. Wij moslims deden alles nog houtje-touwtje met treklontjes aan een bomgordel. Ik voelde iets in me opborrelen. Hoe moest ik de eer van de moslims verdedigen? Ik duizelde van links naar rechts over de bazaarstraat. Plotseling voelde ik me sociaal uitgesloten. Waarom had Nederland mij vervolgd om mijn

literaire kunstwerk? De kazen hadden mij verstoten, mij zelfs uitgesloten van het boekengala.

Verward in mijn hoofd radicaliseerde ik. Gewoon, zomaar. In de verte langs de kade zag ik een lichtblauwe DAF-truck, zo'n oude dieselstoker die ze hier in Afghanistan met veel liefde al bijna vier decennia aan de praat wisten te houden. Nederlandse techniek gecombineerd met Afghaans onderhoud ging makkelijk een eeuw mee. De chauffeur had het bakbeest met ronkende motor geparkeerd om goederen af te lossen, fruitkisten vol Kalasjnikovs en granaten. Hij stond er een sigaretje bij te roken.

Dit was mijn kans op gerechtigheid. Ik schopte de onderste steen voor het wiel weg, klom op de bok, sloot de deur en gaf gas.

— "Rutte is de grootste!" riep ik door het raampje.

Het ding kwam snel op gang. Ik manoeuvreerde mijn beladen gevaarte richting een recht stuk boulevard. Als een wildeman stoof ik met de snelheid van een op hol geslagen Stint op de marktmensen af. Het kon me niets meer schelen. Ik wilde ze dood, allemaal! Zij moesten boeten voor wat dat kechvolk me had aangedaan. Met mijn voet vol op de plank bonkte ik de ene na de andere onschuldige voorbijganger tegen de kap.

— "Rutte is de grootste van Nederland!" schreeuwde ik nogmaals. Ik bedoelde 'lul', maar dat kwam er niet uit.

Een vrouw met een kind op de arm, vermomd in een babyboerka, sloeg als een dichtklappend zakmes tegen de motorkap om d'r nek op het staal te breken, terwijl haar bips een voorwaarts-achterwaartse salto over mijn

dak maakte. Bonk! Nog één. Bonk! Twee tegelijk. Een groepje tienerjongens sprong net op tijd opzij zodat ik een clubje oude vrouwen vol op de gril kon nemen. *Kedeng kedeng, kedeng kedeng*, zong Guus Meeuwis mee op de truckersradio.

Ik bleef maar schreeuwen dat Rutte de grootste was. Verderop liep een jong meisje van een jaar of elf met haar rug naar mij toe. Ze droeg een schoolrugzakje en wandelde stug door alsof er niets aan de hand was. Later zou ik te weten komen dat ze doof was. Ik maaide er recht op af. Ze kwam zo hard onder het wiel terecht dat haar lichaampje in tweeën scheurde. Haar benen vlogen weg en haar darmen vielen uit haar buik. Ze leefde nog een minuut of twee om de gruwelijke pijn bewust te registreren. Met een bijna dierlijke klank riep ze nog: “Mam!”

Haar naam was Ebba Åkerlund. Anders dan de verdronken Aylan Kurdi zou dit meisje in de westerse media nauwelijks aandacht krijgen. Aylan was door zijn eigen vader de zee in gegooid, omdat ie van zijn gezin af wilde. Ebba was blank.

Nederlandse mannen verwerkten dit soort trauma’s door met Carnaval als vrachtwagen te gaan. Daarnaast liep dan een jonge vrouw verkleed als Ebba met darmen van confettislierten in haar handen. Met een onnatuurlijke basstem preekte ze dat Zweden een racistisch volk waren, tot groot vermaak van moeders met kinderen: “Hee, da’s leuk! Volgend jaar mag jij ook als Ebba.”

Ik plette zeker zeven andere kinderen en twee baby’s onder de wielen waar westerlingen ook nooit van zouden horen. Wat er daarna gebeurde weet ik niet goed

meer. Grommend als de eenzame wolf die ik was, trok ik waarschijnlijk aan het stuur om een bocht naar links te maken. Daar plette ik een kameel tussen de truck en een standje van D66, mijn enige spijt. Ik kwam tot stilstand, de explosieve lading achter mij schoof naar voren, resulterend in Enschedese vuurwerkramp vermenigvuldigd met een Scheveningse vonkenregen.

Gelukkig was ik het enige echte slachtoffer van uitsluiting en discriminatie. Terwijl overlevenden en getuigen nog over elkaar heen strompelden, zoekend naar ledematen van familieleden, belde die geweldige goedzak van een Alexander Pechtold al met onze leider Hamid Karzai om de historische woorden “wij zijn met meer” uit te spreken. Waarom, weet ik ook niet.

Ik kwam weer bij. Allah wilde mij niet. Nog niet. Voor ik uit de truck stapte hield ik even mijn hand op mijn hart. De adrenaline gierde door mijn vaten. Wel, verrek, het paspoort van mevrouw Maan zat nog in mijn borstzakje! Kwam dat even mooi van pas. Ik trapte de kromgebogen deur open, klom uit het wrak en gooide de kaart met die sproetensnoet tussen de pedalen.

Donald Duck-detectives

De Afghaanse politie was door westerse mogendheden getraind. Die zouden tot dezelfde Donald Duck-achtige conclusie komen, want *paspoort = daderschap*.

Op sandalen vluchtte ik ongezien naar de rand van de stad, op zoek naar mijn kameel, Bessie. Ze had de hele

dag in de zon gestaan. Ik bedankte de verzorger voor zijn diensten. Die wenste mij een prettige dag nog. De rit terug naar huis was zalig. Het prachtige uitzicht op de bergen smolt als sneeuw op mijn gelovige hart.

Halverwege Kaboel en mijn thuis zette ik de kameelradio aan—een dongel met batterij die ik met wat draadjes om de kamelennek had gehangen. Het nieuws over mijn aanslag was op alle zenders te horen. De politie herhaalde meermaals het signalement van de dader, een besproete blanke vrouw met blond haar en krullen, Nederlandse nationaliteit, vierentwintig jaar oud. Donald Duck had haar paspoort gevonden. Volgens haar visuminformatie was ze als toerist naar Afghanistan afgereisd. De politie had inmiddels ook haar Facebookprofiel gevonden. Daarop had ze jaren geleden eens een gek plaatje van de PVV leuk gevonden en ze was lid geweest van de pro-Zwarte Pietengroep *Pietietie*.

Het bewijs was rond. Mevrouw Maan was een geharde rechtsextremist die donkere mensen haatte.

Getuigen hadden haar “Rutte is de grootste” horen roepen. Dit kon maar één ding betekenen. Ze was VVD-lid. Commentatoren op de Afghaanse tv vroegen zich af hoe het mogelijk was dat westerlingen op een toeristenvisum zomaar terreuraanslagen in hun vredige land kwamen plegen. Een debat ontketende. Voorstanders van vrij toerisme hielden vol dat mevrouw Maan een eenzame wolvin was geweest en dat dit akkefietje niets met de VVD te maken had. Tegenstanders wezen op de gevaren van economisch liberalisme. Maan zou de spil

zijn geweest in een veel groter netwerk van westerse toeristen.

Een woordvoerder van de Afghaanse recherche legde op serieuze toon uit dat westerse terroristen hun paspoort wel vaker achterlieten na een aanslag. Eenzame vrouwen als Maan hadden aandacht nodig. Bovendien, zo wist een journalist te vertellen, zou de familie van mevrouw Maan als beloning vast en zeker een dot geld van de VVD krijgen. Vrouwen werden onderdrukt in Nederland, volgens een andere deskundige. Armoede dreef hen in de armen van de loverboys van de NAVO.

Eenmaal terug bij mijn grot aangekomen had de Afghaanse politie een heuse klopjacht op poten gezet. Veel mensen zaten thuis aan de buis gekluisterd mee te kijken. De politie vond mevrouw Maan na middernacht vlakbij de grens met Pakistan. Ze had zichzelf herkend op televisie en begrepen dat ze gezocht werd voor een aanslag die ze niet had gepleegd. Ze was in paniek op de vlucht geslagen.

Pakistaanse grenswachten stonden in verbinding met hun Afghaanse collega's. Samen spoorden ze mevrouw Maan op, die zich had verschanst in een warenhuis. Bibberend van de angst, met tranen en tuiten, bleef ze maar naar haar opjagers roepen: "Ik ben helemaal geen racist! Zwarte Piet is helemaal niet racistisch!" Haar uitschakeling werd live op radio en tv uitgezonden. Ik kreeg medelijden. Volgens de tv-commentatoren was ze gewapend en gevaarlijk. Een Pakistaanse agent verraste haar met een kromzwaard en kapte haar in twee halvemaantjes.

Zeehondenteam Zes

Via de krakende houten ladder klom ik vier meter naar beneden door een smal gangetje mijn grot in. Een flikkerend olielampje verlichtte mijn ondergrondse villa. Veel groter dan een garage was het niet. Hier had ik een eenpersoonsbed met hooi in plaats van een matras, mijn zwartwittelevisie en een bidmat met een lichtgevend randje, zodat ik hem ook in het donker kon vinden. Soms, als ik niet kon slapen, ging ik 's nachts in kleermakerszit op mijn bidmat zitten. Dan waande ik me de fakir uit de Efteling. Was ik geen succesauteur geworden, dan had ik gesolliciteerd als pretparkmedewerker.

In gedachten verzonken voor de tv moest ik aan Osama bin Laden denken. Hoe eenzaam moest hij zich wel niet hebben gevoeld in die Pakistaanse compound. Zeehondenteam Zes had hem te grazen genomen, op 2 mei 2011, op tijd voor het tienjarige jubileum van de aanslagen. De commando's stortten in al hun klunzigheid een helikopter voor de compound neer (priming!), stormden naar binnen en knalden Osama overhoop, terwijl ze hem met evenveel gemak hadden kunnen arresteren. Kennelijk liet hij zeven of acht vrouwen en vele kinderen achter. Daarvan zouden we in westerse media nooit meer iets vernemen. Je zou denken dat een type als Oprah Winfrey al die vrouwen één voor één op de koffie had willen nemen.

De zeehonden van de U.S. Navy Seals wikkelden Bin Ladens lijk in een doek, namen het mee in een andere helikopter (priming!) en smeten het lichaam boven zee

overboord. Logisch. Ik zou ook eerst iemands lijk duizenden kilometers verplaatsen alvorens het in zee te mieteren. Moslims deden helemaal niet aan zeemansgraven en al helemaal niet van grote hoogte. Normaal gesproken kwamen lichamen in zee weer ergen bovendrijven, werd er bijvoorbeeld een voet gevonden. In dit geval niets. De enige foto's van het lijk werden nooit publiekelijk vrijgegeven. Alleen sommige Amerikaanse senatoren, geen onafhankelijke journalisten, mochten de foto's zien. Ze waren echt, was de eensluidende conclusie.

De enige aan het publiek getoonde foto van Bin Laden was die van een oud mannetje voor een tv met zijn rug naar de camera. Je kon zijn gezicht niet zien. Honderd procent bewijs. Dat het zeehondenteam een tijdje later met alle in leven zijnde getuigen van de compoundpush—u raadt het al—in een helikoptercrash (tada!) neerstortte en overleed, was gewoon puur toeval. *Stuntelteam Six* kon gewoon niet met helikopters overweg. Bij geheime diensten werkten massapsychologen die alles over priming wisten. Hoe dan ook, geen enkele getuige van Bin Ladens uitschakeling was vandaag nog in leven. Ze wisten te veel.

De echte Bin Laden was al jaren dood. Die heeft tot december 2001 altijd ontkend de dader van de 11 september-aanslagen te zijn geweest. Hij had er niets mee te maken gehad, zei hij in vele geluidsopnames. In die laatste maand van 2001 overleed de *boogieman* aan orgaanafwijkingen. Een acteur nam zijn plaats in. De Amerikaanse CIA wist dat Bin Laden niet lang meer te leven had. Om die reden was hij uitgekozen als ver-

dachte. Hij leed aan orgaanfalen. Op 26 december 2001 meldde de Egyptische krant *al-Wafd* dat Bin Laden eerder die maand was begraven. De *Pakistan Observer* meldde het ook. Fox News ook. Tien jaar later deed iedereen plots alsof de man nog leefde, omdat het President Obama van pas kwam. Politiek is showbiz voor lelijke mensen.

De ware schuldigen, planners en uitvoerders van 11 september leven bijna allemaal nog: Henry Kissinger, Paul Wolfowitz, Donald Rumsfeld, Dick Cheney, George W. Bush, Condoleezza Rice, John Bolton, Benjamin Netanyahu, Ehud Barak, John Ashcroft, Michael Chertoff, Philip Zelikow, Alvin Hellerstein, Shaul Mofaz, Larry Silverstein, de CEOs van Israeli Airport Security, leden van de Pentagon Defense Policy Board en tientallen anderen met banden met de Amerikaanse CIA en de Israëlische Mossad. Ze zijn heus niet allemaal religieus joods, maar ze hadden wel bijna allemaal een Joodse moeder.

Verdwaalde paspoorten

Van de twee vliegtuigen die zich in de tweelingtorens zouden hebben geboord werden de zwarte dozen nooit gevonden. Nee, echt niet. Delen van de motoren vond men wel terug, maar dit bewijsmateriaal werd niet publiekelijk vrijgegeven.

Helemaal bijzonder was de vondst van meerdere paspoorten van de kapers. Een anonieme vinder vond

het Amerikaanse visum van Satam al-Suqami op straat nabij Ground Zero. Het zou uit het vliegtuig zijn gevallen. Dan Rather van CBS News bevestigde dit op tv. De gebouwen waren toen al ingezakt, gesmolten staal lag nog af te koelen. Geen haar of teen van de inzittenden werd ooit gevonden, wel Satams volledig intacte visum, die, mogen we aannemen, voorin de cockpit moet hebben gezeten en zich als eerste dwars door het gebouw ramde. In 2004 veranderde de *9/11 Commission* het verhaal. Satams pas zou nu zijn gevonden vóór de torens instortten.

Het paspoort van Ziad Jarrah, een van de verdachte kapers van vlucht United 93, zou zijn gevonden bij Shanksville in Pennsylvania. De vlucht van United zou zich hier verticaal in de grond hebben geboord. Hier weden zelfs geen resten van het vliegtuig meer gevonden. Het vliegtuig zou zich zo hard in de grond geboord hebben dat alles—toestel, mensen, bagage—in as was veranderd, behalve dat ene paspoort van Jarrah. Ter vergelijking, van de passagiers in de Airbus die Andreas Lubitz in de Zwiterse Alpen liet neerstorten, werden meer dan zeshonderd lichaamsdelen teruggevonden, inclusief delen van co-piloot Lubitz zelf. Van United 93 werd helemaal niets teruggevonden, behalve dat ene paspoort.

Jeroen Akkermans begrijpt wel hoe dat kan. De paspoorten waren door personen gevonden die ze er zelf hadden neergelegd. Door Saoedi-Arabië met valse paspoorten en een nep-Bin Laden van 9/11 te beschuldigen, won Israël een belangrijke slag in het wereldwijde

schaakspel. Zo kon je Saoedi-Arabië dwingen Israëls lijn in het Midden-Oosten te gaan volgen. Een 25-pagina's tellend rapportstuk van de 9/11 Commission, wat Saoedische deelname zou bewijzen, diende om de Saoedi's nog eens aan hun loyaliteit te herinneren. Zowel het rapport als de ontbrekende pagina's waren nep.

Het paspoorttrucje werkte zo goed dat het vaker zou worden ingezet. Na de zelfmoordaanslagen in Parijs, in november 2015, vond men het Syrische paspoort van Ahmed Almohamed. Na Charlie Hebdo, eerder dat jaar, vond met het paspoort van Said Kouachi in de vluchtauto. Na de vrachtwagenaanslag in Nice, op 14 juli 2016, werd het paspoort van verdachte dader Mohamed Lahouaiej-Bouhlel in de truck gevonden. De politie ter plaatse achtervolgde hem en schoot hem na twee kilometer dood. Op 22 december 2016 reed Anis Amri volgens de media twaalf mensen dood op een Kerstmarkt in Berlijn. Ook zijn paspoort lag in de verwarde vrachtwagen. Toch vluchtte hij en werd neergeschoten door de Italiaanse politie.

Van de zelfmoordterrorist die in mei 2017 in Manchester een meisjesconcert opblies vond men weinig terug, maar wel zijn intacte bankpas met de naam Salman Abedi. Op 17 augustus 2017 vond een aanslag in Barcelona plaats. Een auto met remproblemen ramde mensen op de Las Ramblas-boulevard. Het paspoort van Driss Oukabir werd in de bestelwagen gevonden. Zijn 18-jarige jongere broertje Moussa Oukabir zou de wagen hebben gehuurd met het valse paspoort van zijn oudere broer.

LaVanguardia meldde:

> "Driss Oukabir, na het zien van zijn foto's en naam in de nieuwsmedia, verscheen op een Italiaans politiebureau en claimde dat zijn identiteit was gestolen."

Dat was zijn redding. Als de oudere Oukabir net als mevrouw Maan of meneer Amri op de vlucht was geslagen, had hij het niet meer kunnen navertellen. Zijn broertje werd door de Spaanse politie doodgeschoten en kon zich niet meer verdedigen.

Operatie Gladio

Dat de NAVO en de Mossad aanslagen in Europa zouden plegen om moslims ervan te beschuldigen is helemaal niet vergezocht. Het is een oud kunstje. Op 24 oktober 1990 maakte de Italiaanse premier bekend dat rechters het bestaan van geheime NAVO-terreurgroepen in heel Europa hadden ontdekt. Daarover leest u alles bij de Zwitserse onderzoeker Daniele Ganser in *NATO-Geheimarmeen in Europa* (Orell Füssli Verlag, 2008).

Deze terreurgroepen waren na de Tweede Wereldoorlog door de Amerikanen achtergelaten voor het geval dat de Russen alsnog West-Europa zouden innemen. Onder de codenaam *Operation Gladio* pleegden rechtsextremisten aanslagen. Ze deden zich voor als communisten. Zo maakten ze de Russen zwart. Vertak-

kingen van deze terreurgroepen waren actief in België, Frankrijk, Duitsland, Noorwegen, Portugal, Turkije en diverse andere landen.

Gladio was ook actief in Nederland. Boswandelaars ontdekten in 1983 enorme hoeveelheden wapentuig verstopt in een bos bij het Brabantse Velp. Premier Ruud Lubbers moest in 1990 bekennen dat er inderdaad zo'n geheime club bestond binnen het Nederlandse leger. Hij ontkende dat het werd aangestuurd door de NAVO, maar dat was niet geloofwaardig.

Sommige van de Gladio-wapens werden gestolen en later teruggevonden bij de arrestatie van criminelen John Mieremet en Sam Klepper. Wie tot twee kan tellen begrijpt dat de wapens die bij Charlie Hebdo en Bataclan werden gebruikt ook uit soortgelijke wapencaches kwamen.

Maar maakt u zich geen zorgen over uw paspoort. In de toekomst zult u die truc steeds minder vaak gaan aantreffen. U heeft inmiddels een telefoon met vingerafdrukcensor gekocht, of u heeft uw DNA-test afgenomen via sites als *23 and Me*. Dat materiaal wordt digitaal opgeslagen en kan door geheime diensten op de plaats delict worden teruggevonden.

Intermezzo

Fortuynverschijning

Ik kon het me nog goed herinneren. Tijdens de verkiezingen van 2002 vroeg een mevrouw van de monomane media aan de mongooltjes van de Jostiband op wie ze gingen stemmen. “Pim Fortuyn!” schuimde het van de bek van de eerste debiel die antwoord gaf. De mevrouw van de tv stond voor paal. Dat was wel even schrikken voor de gevestigde orde. Zelfs een mongool kon het bedrog doorzien.

Aan de wand boven mijn bed in mijn Afghaanse grotkelder hing een afgodsbeeld van wijlen Pim Fortuyn, een portretje achter glas, de enige god die ik ooit heb geloofd. Telkens wanneer ik naar het oosten bad, loerde die kale nicht van achteren over mijn halvemaantjes. Er zat wat stof op zijn hoofd. Ik besloot het eraf te poetsen met een zakdoekje. Toen ik een stap terug deed om het resultaat te appreciëren, begon de kale te glimmen.

Het licht nam aan sterkte toe tot het me bijna verblindde. Voor mijn neus verscheen een hologram van Pim. Net als de mensen in de bedevaartsplaatsen Lourdes en Fatima was ik getuige van een heuse Fortuynverschijning.

— “Pim?” vroeg ik op bibberende beentjes.

— “At your service!” riep de kale god. Hij glunderde als een kind.

— “Ik ben geëerd. Wat doet u hier?” vroeg ik.

— “Ook al werd ik geen premier, nu ben ik het toch. Zo word ik ook door heel veel mensen gezien, beste Mohamed. Zonder uw boekje, wat ik natuurlijk had gelezen, zou ik nooit de man zijn geworden die ik was geweest.”

— “Mijnheer Fortuyn, ik bedoel, wat doet u in mijn grot?”

— “De multiculturele samenleving buiten is voor velen niet zo gezellig. Mensen schrikken van te veel talen, te veel culturen. Ze zien criminaliteit, verpaupering, en voelen zich ontheemd in hun eigen stad.”

— “Tja, dat hebben jullie kazen helemaal aan jullie zelf te danken. Jullie hebben er zelf voor gestemd.”

— De kale knikte en zei: “Wij Nederlanders zijn niet meer geïnteresseerd in ons erfgoed en onze voorouders. Wij kennen onze geschiedenis slecht en weten zodoende niets over onze culturele identiteit. We zijn ons onbewust van de vele verworvenheden, waarvan de democratie er één is.”

— “Beste Pim, vertel me eens wat er echt is gebeurd op dat mediapark na uw interview met Ruud de Wild?”

De kale nam plaats op mijn bidmatje en begon te zweven als een fakir. Ik zakte door mijn knieën en luisterde aandachtig naar het ware verhaal over de moord op Fortuyn.

— “Ach Mo, toen Frits Bolkestein beweerde dat Nederland met mij als premier een pleefiguur zou slaan,

bedoelde hij dat Arabische olieboeren geen zaken met zo'n homoland als het onze zouden willen doen. Dan was het weer 1973 en moest het land weer naar zijn werk schaatsen. Bij het overlijden van de Saoedische koning Abdullah bleef premier Rutte wijselijk thuis. Die hadden hem bij aankomst subiet van het dak gemieterd.

Kijk, ik was als voormalige beleidsadviseur van de PvdA een *inside man*, soms letterlijk. Omdat ik diep in de homoscene zat, wist ik van ieder Kamerlid wie wel eens bij pedofeestjes was geweest. Om een revolutie te beginnen heb je niet alleen de steun van het volk nodig. Je hebt ook belastende informatie nodig."

— "Pim, ik herinner me een documentaire van BNN, toen BNN nog ballen had. Het werd uitgezonden op 5 mei 2010, acht jaar na uw moord op 6 mei 2002. Klopte de conclusie dat de AIVD achter de moord zat vanwege uw verzet tegen de *Joint Strike Fighter*?"

Dat Pim Fortuyn zou zijn vermoord vanwege demonisering van links was de achterafverklaring die de werkelijke motieven niet dekte. Volgens de BNN-docu werd Fortuyn door twee daders vermoord. Volkert van der Graaf schoot raak, twee keer in de rug. Maar de twee dodelijke kogels in Fortuyns hals en de ene in zijn voorhoofd kwamen van een schutter die op het dak van een elektriciteitshuisje naast het mediapark lag.

Volkert kon Fortuyn niet in zijn rug schieten én gauw omdraaien om hem in zijn voorhoofd te raken. Kogelhulzen van de tweede schutter werden wel gevonden. Dat stond vermeld in een politierapport, media

maakten er melding van, maar het bewijs werd later weer vernietigd.

— "Jazeker," zei Fortuyn, terwijl hij met zijn hand over zijn voorhoofd wreef. "De Graaf schoot me in de rug, de tweede schutter door mijn hoofd. Wat een enorme klappen waren dat, alsof je met je hoofd van een balkon op het trottoir viel."

Van der Graaf liep na zijn daad naar een rendez-vous met de Nederlandse politie, die binnen enkele minuten ter plaatse was bij een tankstation in de buurt. BNN rekende uit dat het afgesproken werk moest zijn. De politie stond klaar om Volkert op te vangen voordat er een schot was gelost. De AIVD zat achter de moord, was de conclusie.

— Pim vervolgde: "Waarom? Omdat ik de JSF niet wilde hebben. Achteraf heb ik gelijk gekregen. De JSF, wat een universeel toestel voor de luchtmacht, de marine én de landmacht had moeten wezen, bleek in de praktijk niet in te zetten. Het ding vloog te snel om scherp te kunnen draaien, een cruciale eigenschap om effectief oorlog te kunnen voeren.

Zonder de politieke steun van mijn Lijst Pim Fortuyn, die in de peilingen op veertig of meer zetels stond, zou de B.V. Nederland het lucratieve JSF-contract van de Amerikanen niet meer door de Kamer kunnen loodsen. Het was een dealtje om de bevolking miljarden aan belastingeuro's uit de zak te kloppen.

Zucht… Ik ben verraden. Mijn tweede man, Mat Herben, hielp mee de moord te orkestreren. Normaal gesproken vergezelde hij me naar alle mediaevenement-

en, maar dit keer niet. Ik had het moeten weten. Als voormalige defensiewoordvoerder was Mat ook een *insider*."

Op de avond van de moord was toenmalig premier Wim Kok er voor de televisie kapot van. Hij knipperde zo vaak met zijn ogen dat hij volgens gedragsdeskundigen stond te liegen. Als mensen liegen, knipperen ze eerst langzamer met hun ogen dan normaal om erna tot wel acht keer vaker te knipperen. De holografische Pim op mijn bidmatje projecteerde nu de beelden van de uitzending van het NOS-journaal van 6 mei 2002. We luisterden naar Wim Kok en de woorden die hij uitsprak. We letten op het knipperen van zijn ogen:

> "[Wim Kok likt met de tong aan zijn linker mondhoek, knippert zijn ogen één keer en kijkt in zijn linker ooghoeken, kijkt dan zonder te knipperen recht vooruit.] Ik ben kapot... ik ben echt kapot... [knippert één keer] ...over wat hier, vandaag, in dit land, is gebeurd... [knippert vier keer, likt aan zijn mondhoek, knippert één keer diep, knikt zijn hoofd] een moordaanslag... [knippert drie keer] ...Pim Fortuyn is niet meer... [vier keer knipperen] ...dit is diep tragisch... [twee keer] ...ik ben verbijsterd, het is diep tragisch... [één keer] ...voor de nabestaanden, voor allen die hem dierbaar waren, zijn naasten... [één keer] ...het is ook diep tragisch voor ons land... [drie keer] ...voor ons land en voor onze democratische rechtstaat... [twee keer] ...en we weten natuurlijk

niet... [vier keer!] ...wat de motieven van de dader waren... [twee keer]".

Premier Kok knipperde opvallend vaker na de frases "over wat hier, vandaag, in dit land, is gebeurd", "moordaanslag", "Fortuyn is niet meer", "diep tragisch voor ons land" en "we weten natuurlijk niet". In een Freudiaanse verspreking zei Kok daarna: "... maar dat alles *schiet natuurlijk door je kop* op een moment zoals nu dat dat nieuws tot je komt ..." Daarbij legde hij de klemtoon op het woord kop. Ongelofelijk, nietwaar? Schiet Fortuyn door de kop! Volkert schoot Fortuyn in de rug. Wim Koks eigen mannetje, die op het dak lag, schoot de kale god door z'n hoofd.

— Fortuyn, verbitterd: "Premier Wim Kok loog voor draaiende camera's! Deze premier van alle Nederlanders wist van tevoren dat mijn moord zou plaatsvinden. Het was een politieke moord. Wim Kok kende het motief—zijn eigen motief. Hij was de premier die de AIVD de opdracht gaf om mij te stoppen.

Ik zou in mijn eentje het hele land naar rechts hebben getrokken. In werkelijkheid zou ik burgers hun vrijheid hebben teruggegeven en de macht van de verstokte regenten hebben ingeperkt. Daarom moest ik dood."

Wim Kok had zijn aftreden als premier een jaar eerder aangekondigd. Hij werd na de moord op Fortuyn lobbyist voor de Europese Unie en mocht aantreden in adviesraden van ING, TNT Post, Koninklijke Shell, KLM, Stork en zelfs bij de Anne Frank Stichting, oftewel de hele B.V. Nederland plus de Joden. Aan de vragen

die BNN in de documentaire stelde hoeft niemand te twijfelen:

> "Direct al deden de wildste geruchten de ronde. Was het een impulsieve eenmansactie van een gestoorde linkse extremist? [Operatie Gladio!] Of werd de moord gepleegd door een tweede schutter en was Volkert van der Graaf slechts een pion in een ingenieus vooropgezet plan? ... Waarom werd één kogelhuls meters verder weg gevonden dan de hulzen uit het pistool van Van der Graaf? En wie was de man die verschillende ooggetuigen op het dak zagen van een nabijgelegen elektriciteitshuisje waar die huls werd gevonden? ... En hoe kon het dat Van der Graaf in een recordtijd van zes minuten tijdens spitsuur door klaarstaande politiemannen in kogelvrije vesten en met aangelijnde honden kon worden gepakt? Op een plaats waarvan niemand kon weten dat hij dáárheen zou vluchten?"

Pim Fortuyn werd vermoord in opdracht van de Nederlandse Staat om een JSF-deal door de Kamer te kunnen loodsen die achteraf een enorme blunder zou blijken. Na Pims dood kwam Mat Herben met vijf- of zesentwintig zetels in de Tweede Kamer om de LPF te leiden. Hij vertelde de LPF-leden dat Pim vlak voor zijn dood van gedachten zou zijn veranderd over de JSF. Hij maakte ze wijs dat het Pims laatste wens zou zijn geweest om toch vóór stemmen. De Staat kreeg de JSF, het volk

een begrafenis. Herben liet kort daarna de LPF van binnenuit instorten.

Terwijl mijn bidmatje terug naar de grond dwarrelde, begon Pims hologram te vervagen. Ik sprong op en vroeg:

— “Pim, wacht even! De Koningin, Beatrix, wat wist zij ervan?”

— “Daarover doe ik geen uitspraken.”

De beeltenis van Fortuyn aan mijn muur veranderde in een foto van de steen van Mekka. Ik had het me allemaal ingebeeld. Beduusd ging ik op de rand van mijn strobed zitten. Met mijn hand onder mijn kin vroeg ik me af waarom Nederlanders zo makkelijk hun verleden waren vergeten.

3

Culturele amnesie

Ik besloot op onderzoek uit te gaan. Waren wij moslims wel de bloeddorstige *Untermenschen* die de media, ja zelfs *de Volkskrant*, ons hadden aangepraat te zijn? Naar de bibliotheek dus. In Kaboel zijn er verhoudingsgewijs maar weinig. Je vindt er vijf miljoen mensen op welgeteld één openbare bibliotheek, een kleintje. De ruimte tussen de boekenrekken gebruikten ze hier als opslag voor kebabhaspels. Boeken lezen, dat was voor kaffers.

Socialisatiestoornis

Ik klom uit mijn grot en ging met tegenzin op weg naar de bieb, per kameel zoals gewoonlijk. De kameelradio was stuk gegaan. Om de reistijd te doden moest ik denken aan het sociale welzijn van de gewone Nederlander.

Hollanders hielden ervan, boeken lezen. 's Lands kranten stonden vol met boekaanbevelingen, -vertalingen en -recensies. Op zaterdag ging de kaaskop naar de supermarkt om weekinkopen te doen en op zondag "ge-

zellig met zijn allen” naar de bibliotheek, want er was niks anders te doen. Tijdens de werklunch op maandag hoefden Nederlanders elkaar niet te vragen of ze wat spannends hadden gedaan in het weekend. Het antwoord was toch altijd: “Nou, op zaterdag zijn we naar de supermarkt geweest en op zondag gingen we naar de bieb, want er was verder niks te doen.”

Behalve boeken lenen om ze drie weken te laat ongelezen terug te brengen, keken Nederlanders nog steeds iedere avond tv, ouderwets of via internet. Om elkaars ego te strelen, vroegen ze elkaar op school of op het werk: “Hee, heb je ook dat filmpje gezien, van gister?” Hadden beide collega’s hetzelfde filmpje gezien, dan lichtten ze op van herkenning. Dan waren ze weer even een stam, niet op grond van ras of religie, maar op grond van wederzijdse kennis van Dumpertfilmpjes. Wie het filmpje niet kende was een buitenstaander. Wie er niet om kon meelachen was een mol.

In amper vijftig jaar tijd zijn kijkcijfers en klikinkomsten de maatstaaf voor de Hollandse moraal geworden. Moest een negenjarig meisje wel naar New York om model te worden? Nou ja, pa en ma kregen ook vet betaald. Moesten labiele personen zo nodig hun sekslevens aan de natie komen presenteren, of moest iemand ze naar de psycholoog doorverwijzen? Zo eentje die durfde te zeggen: “Een meisje van zestien hoort geen honderdzestig partners per jaar te hebben. Wat dacht je van één?”

Westerlingen deden tegenwoordig aan seks om relaties te voorkomen. Ze waren bang voor binding, want binding maakte van individuen weer groepen en

dat was fascistisch, zeiden ze. Alle wegen leidden naar Auschwitz.

De Nederlandse tv-programmering leverde me bewijs voor een socialisatie-epidemie. Kinderen werden niet meer opgevoed, want opvoeden was autoritair. Volkskrantachtige intellectuelen praatten dat goed. Autoritair ouderschap was een uitvinding van witte supremacisten, zeiden de tafelheren eensgezind. Hoe kaal ie ook was, Umberto Tan zou nooit een Pim Fortuyn worden.

Met het verlies van alle autoriteit ("vies") verdween ook de verantwoordelijkheid ("burgerlijk"). Maar een kind kan helemaal niet als individu opgroeien, alleen als lid van een familie die het kind gewenst acht en het verwelkomt in de wereld. Het gevolg van de hyperindividualisering was een maatschappij vol mensen die langs elkaar heen leefden, met alle geestelijke gevolgen van dien. Niet moslims, maar westerlingen liepen het grootste risico te radicaliseren, zoals Breivik, de terrorist die opgroeide met een geesteszieke moeder die haar zoontje dood wenste en hem tot zijn vijftiende seksueel misbruikte, en met een vader die zijn zoon niet wilde zien. Geen moslim met een liefhebbende moeder pleegde ooit een aanslag.

Drugs en alcohol hadden de Kaaslanders nodig om het knagende gebrek aan binding te verdoven. Autochtone meisjes van dertien lieten zich ontmaagden in ruil voor een McDonaldsmenu, omdat feministen ze hadden wijsgemaakt dat seks ruilseks was. Seks zou iets zijn waar vrouwen iets voor terug hoorden te krijgen, een soort herstelbetaling voor duizendenjarenlange patriarchale

onderdrukking. Vrouwen rekenden zich rijk en verzadigden de markt met hun seksaanbod. En toen bleek opeens dat seks maar een hamburger waard was.

Vroeger zagen vrouwen dat anders. Vrouwen zochten binding en een man bood hen het vooruitzicht op een langdurige relatie. Het was de vrouw die voor een stabiel huwelijk betaalde met seks, niet de man die voor seks betaalde met cadeaus. In het eerste geval kon een vrouw haar potentie waarmaken en grootmoeder van een groot nageslacht worden. Ze kon de stichter van naties worden, de oermoeder van haar eigen ras. Een feministe kon nooit meer worden dan een hoer.

De westerse vrouw was de hoer van Babylon geworden. Hoeveel westerse meisjes deden wel niet aan porno, eigenlijk alleen maar omdat ze emotioneel niet van papa los waren gekomen? Met papa mocht je geen seks hebben, dus zocht de onvolwassen gebleven meisjesvrouw naar seks in *one-night-stands*, omdat ze de binding met haar papa niet durfde te verruilen voor een volwassen echtgenoot. Feminisme heeft vrouwen kapot gemaakt.

Vadertje Staat zou vaker de rol van echtgenoot spelen voor alleenstaande vrouwen met bindingsangst. Die geïnstitutionaliseerde zielenleegte diende naar mijn idee een sociaal belang. Door met het hele land in seksuele escapades te vluchten, gaven de Nederlanders elkaar het gevoel mede-ervaringsdeskundigen te zijn. De werklunch diende om de meningen over de seksprogramma's van gisteravond op elkaar af te stemmen, zodat het hele land tegen het eind van de middag weer alles

hetzelfde dacht. Een volk zonder land, ras of religie kon zich alleen verenigen in een verenigde mening, in eenheidsworst.

In Kaboel was dat anders. De meeste Afghanen waren te arm om aan seks te doen. Bovendien had Allah dat zo gewild, dus hoefde een sterveling niet aan zijn bestaan te twijfelen.

Ontworteling

Westerlingen vergaten hun geschiedenis maar al te gemakkelijk, kreeg ik door. Zulke ontworteling had desastreuze gevolgen. Er gingen in Holland stemmen op het volkslied af te schaffen. Het zou te wit zijn, racistisch zelfs. Was Wilhelmus van Nassouwe maar een vrouw geweest, riep de één, of een genderneutrale neger die door twee blanke homomannen was opgevoed, riep de ander. Werd het lied maar in het Arabisch gezongen.

De racisten zongen dat Wilhelmus "van Duitsen bloed" was. Onwetende journalisten hoorden daar een sterk fascistische ondertoon, alsof Wilhelmus een Duitser zou zijn geweest die trots was op zijn raciale wortels. Zat Wilhelmus soms het Duitse ras in dichtrijm te zuiveren?

De originele tekst luidde echter: "Wilhelmus van Nassouwe / Ben ick van Duytschen Bloedt". Het woord *duytsch* kwam van het oud-Germaanse *thiudisk* wat letterlijk "van het volk" betekende. Het volkslied, de naam verraadde het al, benadrukte dat Wilhelmus een man

van het volk was, dus geen regent als Alexander Pechtold. Het woord Duitsland betekende letterlijk “land van het volk”. Het was een opzettelijk bedoeld contrast met de keizerrijken uit de Europese geschiedenis. *Niemals wieder.*

Duitsers, volksmensen dus, hielden niet van centralisering. Ze wilden vrij zijn. Ze hielden niet van grote steden. Ze wilden hun dorpjes behouden. Telkens wanneer ze bij Pegida *Wir sind das Volk* scandeerden, hoorde men het geluid van een naïef doch oprecht boerenras dat gewoon geen belasting meer aan Rome of Brussel wilde afdragen. *New Kids Turbo* had gelijk.

Indo-Europeanen

Eindelijk bij de bieb aangekomen parkeerde ik Bessie en liep naar binnen. Het was een klein gebouw met weinig groen. Ik vroeg aan de pratende vuilniszak of ik een biebpas nodig had. Dat verbasterde hier in *bi-pas* en dan werd je officieel biseksueel. Nadat de zak me een vragenlijst had laten invullen, vestigde ze mijn aandacht op het verbodsbordje—verboden voor Joden, honden, en mannen met bomgordels. Ze verwees me door naar de garderobe met bomveilige kluisjes. Ik deed mijn tuigje voorzichtig af. Mijn sandalen werden helemaal plakkerig van de bezoeker die hier eerder op de dag zijn explosieve behoefte had gedaan.

Zucht, waar moest ik beginnen? Ik besloot te achterhalen wie eigenlijk de voorouders van de Nederlanders

waren geweest. Ik wandelde naar de afdeling Vooroorlogse Geschiedenis, trok een paar encyclopedieën over Nederland uit de kast en zette me neer achter een klein eenpersoonsbureautje. Ik begon te lezen.

Wanneer een Nederlander een geschiedenisboek las over zijn verre voorouders, bijvoorbeeld over Civilis, de leider van de stam der Batavieren die zich in het jaar 69 n. Chr. tegen de Romeinse keizer keerde, omdat die zijn broer had onthoofd, dan las hij feiten gebaseerd op teksten die door Griekse, Romeinse, Joodse, Arabische of Christelijke auteurs óver hem waren geschreven. Of de Germaanse voorouder zelf geschiedenis schreef, weet niemand.

Niemand was illegaal en iedereen was immigrant, wist ik, maar de Nederlanders en hun Germaanse voorouders bleken al ruim vierduizendjaar op dezelfde plek te hebben gewoond. Wie waren eigenlijk de voorouders van de Germanen? En waar kwamen zij vandaan?

Die oer-voorouders kwamen, zoals ook de IJslandse Snorri Sturluson al raadde, uit 'Azië'. De Asengoden als Wodan, Donner, Tyr, en hun Asinnen als Frigga, Sif, en vele anderen, waren de goden van een volk dat zich ongeveer tweeduizend jaar voor Christus op de vlaktes van Noord-Nederland, Noord-Duitsland en Zuid-Scandinavië had gevestigd. Langzaamaan zakten deze oer-Germanen af naar het zuiden, tot ze rond de zevende eeuw voor Christus de rivier de Rijn bereikten.

Ze kregen de naam 'Germanen' van Romeinse geschiedschrijvers die de stam der Germanii met alle

buitenvolkeren verwarden. Langs de Rijn werd de Germaanse opmars gestuit door de Kelten en in het Oosten door Slavische volkeren. Het conflict tussen Kelten en Germanen uit zich vandaag nog in het feit dat Frankrijk en Duitsland economische concurrenten zijn.

Rond het jaar 55 voor Christus verscheen Romeins veldheer Julius Caesar op het toneel. Volgens historicus Christoph Pantle was het aannemelijk dat Caesar op zijn veldtochten langs de Rijn ongeveer een miljoen Germanen vermoordde, mannen, vrouwen en kinderen. De eerste Syriër die ooit Germaanse gebieden bereikte, generaal Varus, werd door de stamleider van de Cherusker, Arminius, verslagen en onthoofd. Varus' dertigduizend soldaten werden door Germaanse krijgers in een moeras van bloed begraven bij het Teutoburgse woud rond het jaar 9 n. Chr.

De voorouders van de oer-Germanen kwamen op hun beurt weer uit Zuid-Rusland, van de vlakten ten noorden van de Zwarte Zee en de Kaspische Zee, waar rond het jaar vijfduizend v. Chr. de Yamnaya-cultuur heerste. Deze proto-Indo-Europese mensen waren waarschijnlijk de eersten die het wiel uitvonden en de eersten die paarden temden. Nederlanders stamden dus af van een inventief, reislustig volkje, van mobiele veehouders die in wagens leefden en die hun kuddes schapen en koeien achterna joegen.

Dat moderne Nederlanders nog iedere zomer met hun auto's en hun caravans—paard en wagen—op vakantie naar het Zuiden trokken, moesten ze wel van hun verre voorouders hebben overgeërfd. Men kon de

echo van het verleden bijna zevenduizend jaar later nog horen. De blanke Amerikaan trok eveneens met zijn paard en wagen naar het wilde westen. De Afrikaanse Boeren, afstammelingen van Nederlanders, gingen ermee op hun Grote Trek. Het idee van paardenkracht en mobiliteit zit diep in de psyche van de Germaan verankerd.

De vroege Germanen waren patriarchale mannetjes die jonge vrouwen van rivaliserende stammen roofden en ze tot huwelijk dwongen—de binding die vrouwen zo hard nodig hadden. Ze geloofden in een mannelijke oppergod, *Djè-oes Pa-tèr*, oftewel de Hemelvader, die over de vrouwelijke aarde heerste door haar met zijn regen te bevruchten. De oude Grieken, ook afstammelingen van de Indo-Europeanen, noemden deze 'Djè-oes' *Zeus*; de Romeinen verbasterden hem tot *Jupiter*.

In het Noorden van Europa zou het nieuwe geloof in Wodan de oude Tyr van de troon stoten.

Vanuit het Zuiden sloegen meerdere beschavingsgolven zich stuk op de stoïcijnse Germaan. Eerst kwamen de Romeinen, die de Germanen probeerden te assimileren in hun multiculturele rijk. Dat liep slecht af. Toen kwamen de katholieken, met veel succes. Maar amper een eeuw nadat het hoge Noorden volledig was bekeerd, begon Martin Luther het protestantisme te preken. Het Schisma verdeelde West-Europese cultuur opnieuw in Noord in Zuid.

Drieduizend jaar conflict

Ik was het lezen in de bibliotheek alweer zat. Wat kon mij het schelen waar die Nederlanders vandaan kwamen. Ik wilde weten *waarom* ze hun verleden waren vergeten.

Ik besloot een ommetje naar het bibliotheekcafé te maken om mijn benen te strekken. De kantine was klein. Er stond een oude man voor een muur te bidden naast het afhaalbuffet. De grijsaard droeg een zwarte kaftan en een keppeltje. Mijn bloed schoot naar het kookpunt. Joden waren hier verboden. Ik stoof op de man af en bestreed hem met alle kracht in mijn oude lichaam. In de Koran stond toch dat een goed moslim een Jood moest doden waar hij hem ook aantrof. De man, achterin de zeventig, maakte een serie *The Matrix*-achtige bewegingen en wierp me met zes judoworpen tegen de grond.

Ik besloot te blijven liggen. Alles in mijn lichaam deed pijn.

— "Wie... wie bent u?" vroeg ik. "Heeft u het bordje bij de ingang niet gezien? Er stond: Verboden voor Joden."

— "Ach, meneertje," zei de grijsaard, "dit is een bibliotheek midden in Kaboel. Hier komt toch geen hond. Wat maakt het nou uit dat ik hier ben. De naam is Shahak. Israel Shahak."

— "Wie?"

— "*Der ehrliche Jude*," antwoordde hij met een Jiddische tongval.

Terwijl ik van de pijn niet kon opstaan, bood de eerlijke Jood me een college aan over Joodse invloeden op de Germaanse wereld.

— "Blijft u maar even liggen," zei Shahak. "Ik ben een eerlijke Jood, maar wel een goudeerlijke. Ik heb de informatie die u zoekt. Kijk, de Joden hebben een bijzonder stempel op Nederland gedrukt, met name op Amsterdam. Het officiële verhaal luidde dat Nederlanders rijk waren geworden dankzij de ontdekking van Amerika, waardoor de handelscentra van Istanboel verschoven naar Amsterdam, Londen en Antwerpen.

Dat is deels waar. De andere waarheid is dat Amsterdamse handelsdrift vooral aan Joodse immigranten te danken was. De eerste Sefardische Joden kwamen in 1593 uit Portugal naar Nederland. In 1598 werd de eerste synagoog in Amsterdam geopend. Halverwege de zeventiende eeuw waren er al veel Joodse buurten in Nederlandse steden. Veel Volendammers blijken bijvoorbeeld Joods te zijn.

De geestelijke invloed van de Joden is vanaf de achttiende eeuw bijzonder geweest. Nederlandse politici, ook niet-Joodse, beginnen dan van de oude Joodse Staat te spreken als een model om na te volgen. De wet moet zich naar het Joodse voorbeeld gaan richten, dus niet naar dat van Plato of de latere Bismarck.

De Joden zelf beginnen Amsterdam hun 'nieuwe, grote Jerusalem' te noemen. Als mevrouw Kajsa Ollongen roept dat ze een muur om Amsterdam heen wil bouwen als de PVV de grootste partij wordt, komt dat

misschien wel omdat ze geestelijk al veel langer achter de muren woont die Palestijnen van hun land scheiden.

Geert Wilders is natuurlijk ook een Jood. Hij schreef zogenaamd dat boek *Marked for Death* (Regnery, 2012). Hij schreef het niet zelf. Het werd door de Joodse hersenchirurg en islamdeskundige Andrew G. Bostom geschreven. Wilders leverde alleen zijn biografie. Hij geeft helemaal niks om autochtone Nederlanders. Zionisten zoals hij zien gebieden met veel Joden als hun koloniën."

Ik was verbluft. Wij moslims beschuldigden de Joden al veertienhonderdjaar van subversieve activiteiten en nu zegt deze Shahak opeens dat dat klopt.

— "Maar meneer Shahak, hoe weet u dat allemaal? Bent u niet hartstikke antisemitisch bezig?"

— "Laat mij het woord maar voeren. De werkelijkheid zit heel anders in elkaar.

De Joden in Europa kregen al sinds de Romeinse tijd het recht hun eigen gemeenschappen te besturen. Joodse rechters konden Joodse burgers ter dood veroordelen en schuldigen met een stok laten straffen tot ze omvielen. Daar hadden we geen antisemieten voor nodig. Met lijfstraffen hielden de Joden elkaar in het gareel. De enige manier om te ontsnappen was je te bekeren tot de religie van de christelijke of islamitische meerderheid, in welk geval je je eigen familie nooit meer zou mogen zien. Het jodendom was een sekte.

In mijn boek *Jewish History, Jewish Religion* (Pluto Press, 1997) noem ik de joodse maatschappij de 'meest gesloten van alle gesloten samenlevingen', ja zelfs 'een

van de meest totalitaire maatschappijen in de menselijke geschiedenis'. Wij Joden vonden dingen als democratie, humanisme of de rechtsstaat lange tijd on-Joods, zelfs anti-Joods. We waren oerconservatief en, eerlijk gezegd, jaloers op de Germanen en de Romeinen die zich in die tijd sociaal al veel verder aan het ontwikkelen waren. Wij Joden waren de onwetenden, zij de verlichten, wij de gesloten xenofoben, zij de levensgenieters. We werden er rancuneus van.

De moderne staat die de Europeanen stichtten bracht ook ons Joden veel vrijheden, zoals de vrijheid om boeken in andere talen te mogen lezen, de vrijheid boeken te schrijven zonder toestemming van de rabbijn, de vrijheid iets anders dan koosjer voedsel te eten, enzovoorts. Dankzij het nieuwe staatsmodel van de Europeanen, juist dankzij het Europese liberalisme, werden de Joden bevrijd uit hun eigen fundamentalistische wereldje.

De superieure westerse beschaving dwong de in zichzelf gekeerde Joodse gemeenschappen zich open te stellen voor verandering. Niet iedereen was daar blij mee, natuurlijk. Er was veel weerstand. De religieuze Joden raakten de grip op hun achterban kwijt. Ze voelden zich gedwongen te assimileren, tegen hun wil in. Ze zouden de tijd liefst weer hebben teruggedraaid.

Wat dat betreft kwam de Holocaust als een geschenk uit de hemel. De Holocaust draaide de rollen tussen Jood en Germaan om. De massamoord discrediteerde Europese beschaving. Nu konden wij Joden het imago van de verlichte Europeaan voor altijd nietig verklaren

en onszelf wereldwijd als ideaal promoten. Eindelijk waren wij Joden het lichtend voorbeeld voor de mensheid, en de Duitsers slecht."

— "Meneer Shahak, dat klinkt wel als spiegel-psychologie. Eerst waren de Joden de minderheid in Europa en dwongen de Europeanen hen te assimileren. Nu zijn de Europeanen de wereldwijde minderheid en dwingen de Joden hen te assimileren. Wilde u soms beweren dat het progressief-liberalisme van *de Volkskrant* eigenlijk wraak is voor de Joodse emancipatie?"

— "Ja, zo is het. Nu zijn de Joden de emancipators en de niet-Joden de ongeëmancipeerde varkens. Het verklaart misschien waarom Joden van vandaag, tenminste publiekelijk, zichzelf als uiterst progressief verkopen. Tachtig procent van de Amerikaanse Joden stemde bijvoorbeeld op Hillary Clinton, terwijl tachtig procent van diezelfde kiezers in Israël voor de extreemrechtse Likud zou hebben gekozen. Het is dubbelspel.

Dankzij de Holocaust kunnen Joden de progressieve tendensen in de Germaan tégen hem gebruiken. Alles waar de Germaan ons eeuwenlang van had beschuldigd—geslotenheid, racisme, xenofobie, religieus fundamentalisme, conservatisme, onnodig zware straffen, een *law and order*-cultuur—kan nu tegen de Duitser worden gebruikt.

Veel Europeanen begrijpen dit niet. Ze zijn volstrekt onwetend over hun eeuwenlange relatie met de Joden. Als de Holocaust niet had plaatsgevonden, zou de Duitser de Joden vandaag straffeloos de les hebben kunnen lezen. De moderne staat die Joden dwong te emancipe-

ren kunnen Joden tegenwoordig afdoen als ‘nationalistisch’ en tegelijkertijd Duitsland tot betalingen aan het nationalistische Israël dwingen.”

Ik wist niet wat ik hoorde. Mijn moslimoren hadden nog nooit zulke klapperende waarheden gehoord. De pijn in mijn lichaam was al een beetje weggeëbd. Terwijl ik rechtop ging zitten, moest ik aan één ding denken:

— “Meneer Shahak, uw verhaal klinkt alsof de Holocaust zó goed van pas kwam dat… Ik bedoel, misschien hebben de Joden… Ach, laat ook maar. Ik weet het antwoord al.”

— “En ik zou er geen uitspraak over hebben gedaan.”

— Na even aarzelen vroeg ik: “Waarom mogen we de Holocaust eigenlijk niet ontkennen?”

— “Landen die Holocaustontkenning strafbaar stellen hebben in de regel ook andere wetgeving die vrije meningsuiting inperkt. Maar er speelt ook een politiek motief wat losstaat van het feit of de Holocaust wel of niet plaatsvond, namelijk de stichting van de staat Israël. De internationale gemeenschap erkende de stichting van de staat Israël vanwege de Holocaust. Op het moment dat burgers niet meer in de Holocaust zouden geloven, valt de rechtvaardiging voor de Israëlische staat weg. Dus mogen mensen de Holocaust nooit vergeten.

Als je goed oplet, weet je waarom. Telkens wanneer Israël van plan is oorlog tegen buurlanden te voeren, rakelt het de herinnering aan de Holocaust op, zoals vlak voor en tijdens de Zesdaagse Oorlog in 1967.”

— “Ik begrijp het,” zei ik. “Dus als we vandaag weer op alle hoeken van de straat aan de Holocaust worden

herinnerd, komt dat omdat Israël van plan is weer een oorlog te voeren. Dit keer tegen Iran."

— Shahak stapte naar mijn toe en stak zijn hand uit: "Jij begrijpt het tenminste, beste Mo, maar wat wilde je eraan doen?"

Israel hielp me overeind.

— "Shalom," zei ik.

— "As-salamu alaykum," zei hij.

We scheidden onze wegen. Buiten belde ik vanuit een telefooncel anoniem de politie om de Jood aan te geven wegens opruiing.

4

Trap er niet in

Ik verliet de bibliotheek op tijd voor het vrijdagmiddaggebed. Op, naar de Masjid-moskee. Anders dan de smalle straatjes van Amsterdam waar fietsers elkaar dagelijks op het wiel namen, had Kaboel brede straten, verse lucht en grote pleinen. Anders dan de werkdagen waarop Nederlanders allemaal binnen voor de tv Lingo zaten te kijken, was er in Kaboel altijd volk op straat. Hier was tenminste wat te doen.

De moskee die ik vandaag ging bezoeken lag achter een mooi versierd koperkleurig hek, bedoeld om de kaffers buiten te houden, omringd door gras, planten en loofbomen. Het tuintafereel straalde de zalige, vredige kleur van de islam uit. Het beigekleurige gebouw had twee hoge minaretten en een grote koepel die me aan de Sint-Pieter deed denken. Deze was mooier. Buiten was het kalm, je kon de vogeltjes horen tsjirpen: “Dood aan de kaffers! Dood aan de kaffers!” Ik kon niet wachten tot de imam zou oproepen tot terreuraanslagen in het Westen.

De heuveltjes achter het moskeegebouw gaven de architectuur iets imposants. Een oprit met lantaarn-

palen verwelkomde me alsof ik een koninklijke gezant was. Voor de oprit stond een geel geverfd rekje voor de schoenen van bezoekers, een soort CD-kast met een schuin dakje tegen de regen. Wie zei dat moslims niet beschaafd waren? Op blote voeten wandelde ik naar binnen, terwijl ik een aantal tegemoetkomende gezichten groette.

Ik was nog te vroeg. De grote hal was vrijwel leeg. Ik zette me naast een zanderige kolom om een krantje te lezen wat ik van de grond raapte, *de Volkskrant*. Wat hield die naïeve dwazen nu weer bezig?

Een zelfmoordsekte

Ik las een artikel over psycholoog René Diekstra. Licht dyslectisch zijnde las ik soms te snel en verwarde ik woorden als Diekstra met Descartes. Of als er stond "Hitler is fascistisch" dan las ik "Hitler is fantastisch". Dan schrok ik me rot, om over de Geile Hesjes maar te zwijgen. Diekstra dus, niet Dijkstra, oreerde dat mensen die zelfmoord de wereld uit wilden hebben "het dus echt niet begrepen" hadden. We kregen steeds meer zelfbeschikking. Waarom zouden lichamelijk gezonde pubers niet van het liberale recht gebruik mogen maken zichzelf van het leven te bevrijden?

Zelfmóórd, het woord alleen al, vond Diekstra maar wat autoritair. Zelfmoord impliceerde dat er een misdrijf werd gepleegd. We moesten van de krant daarom weer een woord veranderen. Na de combinaties buiten-

lander/allochtoon, blank/wit, vagina/voorgat moest zelfmoord voortaan *zelfbevrijding* gaan heten. Op die toer was verkrachting een zwangerschapspoging.

Het idee dat zelfmoord verkeerd zou zijn, was maar een afwijzende houding tegenover onze persoonlijke vrijheid, iets wat de katholieke Kerk ons had opgedrongen met verhalen over de hel. Het werd tijd voor een progressief-liberaal antwoord op zulke debiele denkbeelden. Zelfbevrijding, waarom niet? Ik kon me de schoolkranten met de volgende kop al inbeelden: *Bevrijd jezelf van huiswerk, pleeg zelfmoord.* Wat maakte het nou uit? Iedereen dacht wel eens aan zelfmoord.

Waarom zou je bejaarden wel het recht op euthanasie geven, maar het kinderen van twee verbieden in een honderd meter diepe put te springen? Ik begreep het wel. Tegen de autoriteit aanschoppen, zo'n dingetje van de generatie 68'ers, moest wel leuk blijven. Het traditionele huwelijk was al kapot, half Nederland was homo geworden of keurde het goed, de gesloten relaties waren opengebroken, en nu waren dode mensen eigenlijk mensen met een levenshandicap.

“Het is uitsluitend dankzij de zelfbevrijding dat we voor het leven kunnen kiezen,” stelde Diekstra. Als de buurman nou eens zelfmoord pleegde, dan wist ik tenminste dat ik nog in leven was. Diekstra citeerde een of andere Italiaanse wijze genaamd Radicati. De wijze was in Den Haag overleden, gewoontjes, niet door zelfmoord. Radicati promootte naast het recht op zelfmoord ook atheïsme en materialisme. Hij had geprobeerd met wetenschappelijke formules te bewijzen dat

democratie de enige juiste vorm van politiek bedrijven was. Radicati was een Marxist.

Hoe anders dacht Auschwitz-overlevende Viktor Frankl over zelfmoord. Frankl schreef ooit de meest hoopgevende woorden: "In het licht van onoverwinnelijke tegenslag kun je altijd nog je houding veranderen." Ik moest daar vaak aan denken. Frankl redde na zijn bevrijding uit het kamp tienduizenden jonge Oostenrijkse vrouwen van zelfmoord door ze over de zin van het leven te laten nadenken. Hij dwong de vrouwen niet voor het leven te kiezen, hij liet ze zien hoe ze hun houding konden veranderen. Dat werkte. Voor een Weense scholengemeenschap bracht Frankl het aantal zelfdodingen terug naar de nul.

Jongeren die aan zelfmoord denken hebben hulp nodig bij het vinden van zingeving. Het was wél mogelijk zelfmoord helemaal de wereld uit te helpen. Waarom was *de Volkskrant* daar dan tegen? Ik probeerde het grotere plaatje te zien. Diekstra verwoordde het zo:

> "Het is mij er niet om te doen om iemand die aan zelfdoding denkt van dit voornemen af te brengen, en al helemaal niet om hem of haar tot zelfdoding aan te moedigen."

Dat vond ik erg slap. Als ik bij het klussen in de tuin mezelf met een kettingzaag diep in mijn bovenbeen ratste, dan ging ik naar de EHBO voor hulp. Ik zou het vreemd vinden als de dienstdoende arts mij dan zou vertellen dat het hem er niet om te doen was mij medische

hulp te verlenen, en al helemaal niet om mij ertoe aan te moedigen mijn been er helemaal af te zagen. Nee, ik zou hulp verwachten. Betekende het feit dat iemand die zelfmoord overwoog naar de psycholoog stapte niet dat die persoon hulp wilde?

De moderne westerse maatschappij liet mensen hangen tussen zelfmoord en hulpweigering, reddeloos verloren. *De Volkskrant* wakkerde het vagevuur aan.

Ik besefte dat de vrije zelfdoding die Diekstra voor ogen had helemaal niets met vrijheid of zelfbeschikking te maken had. Het ging er *de Volkskrant* helemaal niet om jongeren over hun levens te laten beschikken, maar om matriarchale moeders het recht te geven hun kind een postnatale abortus cadeau te doen, met name hun jongentjes. Na de gewone abortus en de geslachtsoperatie voor zesjarigen kwam nu de zelfmoord voor tieners.

Ik zag ook een bredere tendens. Volgens de *American Foundation for Suicide Prevention* pleegden mannen vier keer vaker zelfmoord dan vrouwen. Was dat even mooi voor het feminisme. Hup, aansporen die mannen, spring dan! En dan dit: Blanke mannen pleegden drie keer zo vaak zelfmoord als zwarte mannen en moslims. Ik begon wat te rekenen. Meer zelfmoord betekende minder blanke mannen en dus meer zwarte mannen per blanke vrouw. De zelfmoordliberalisering hoorde gewoon bij het Kalergi-plan om het Westen om te volken. Druk blanke jongens de dood in, veroordeel blanke meisjes tot relaties met zwarten.

Lord of the Spins

Het was intussen druk geworden in de moskee. Ik sloeg de kattenbakvulling weer dicht en ging er met mijn knieën op zitten. Een zaal vol mannen zat klaar toen de imam voor de groep ging staan. Hij zag eruit als een dikke ronde ton met een lange zwarte baard, een kromzwaard langs zijn zij en van die priemende hondenogen die alleen alfamannetjes hebben. Linksachter de man hing een provisorische witte doek die diende als projectiescherm.

Voordat imam Dajuwuz Diddit zijn preek begon, liet hij meerdere inleidende filmpjes van de aanslagen van 11 september zien. Druk met zijn armen zwaaiend speelde de imam de filmpjes haarfijn na. Op het moment dat het vliegtuig de noordtoren raakte moest de zaal hard lachen. Iedereen zag dat de vliegtuigen nep waren. Er zaten echte explosieven in de gebouwen, maar de vliegtuigjes waren van Toy Story-kwaliteit. Iedereen die niet door de Amerikaanse televisie was gehersenspoeld zag dat meteen.

Op 11 september zelve had geen hond vliegtuigen boven Manhattan gezien. De eerste beelden met vliegtuigen werden pas een dag later via de Amerikaanse media verspreid, onder andere een filmpje wat de toenmalige directeur van MIT Media Lab zelf met zijn handcamera had gedraaid. Met de computertechniek van 2001 had een geheim team binnen de elite-universiteit diverse filmpjes bewerkt om er vliegtuigen aan toe te voegen.

In een van de filmpjes schoot het CGI-vliegtuigje te ver door. De kennelijk nog onbeschadigde cockpit had het gebouw als een penis doorboord. De eikel kwam er aan de andere kant weer heelhuids uit.

— "Broeders, laat je niet gek maken!" riep imam Dajuwuz uit volle borst. "Wees geen sukkel als die kazen. Word iedere dag wakker met een open geest. Doe daarna je ogen open! Dan zullen jullie het bedrog van de Amerikanen en hun Europese vazallen zien."

De zaal joelde met instemming.

— "Broeders," vervolgde de imam. Hij trok zijn witte tuniek wat op om op een grote preekstoel te gaan zitten. Met zijn hand schoof hij het microfoontje dichter naar zijn keel, zodat zijn diepe basstem door de hal galmde. "De westerling is een sukkel. Geloof mij. Waarom zou ik liegen? Ze zenden een filmpje van een geanimeerd vliegtuig uit, vinden een visum op straat, en beweren dat de moslims het gedaan hebben. Wie dat gelooft denkt zeker ook dat de Kerstman een moslim is."

Wederom volgde bijval en handengeklap vanuit de zaal.

— "Wij moslims zijn veel slimmer. Wij zagen meteen dat de Joden het hadden gedaan. De nieuwe eigenaar van de Twin Towers had in de maanden voor de aanslag onderhoud laten doen. Hij heeft termiet, een explosief, rond de stalen constructie laten plaatsen. In een kantoor van drie verdiepingen hoog, ter hoogte van waar het nepvliegtuig moest inslaan, plaatsten ze massa's explosieven voor het effect.

De twee gebouwen, en ook WTC 7, werden wat later met explosieven gesloopt, met de druk op een knop. Mannen, aan die knop zat een Joodse vinger. Bij Allah, moge deze Jood voor eeuwig branden in de hel!"

De zaal gilde het uit van extase. Mannen links en rechts van mij begonnen te schuimbekken, gingen gillend tekeer als wilde zwijnen. Samen knielden we drie keer voor Allah, de grootste god, en één keer voor George W. Bush, de allergrootste mongool uit de Amerikaanse geschiedenis.

De beter-leven-leugen

— "Broeders," ging de imam verder, "in de preek van vandaag zal ik jullie waarschuwen voor de beter-leven-leugen die vanuit het Westen is komen aanwaaien. Het leven is helemaal niet beter in het Westen.

Stel je voor, je bent een Nederlandse man met een gezin, drie kinderen. Je woont in Breda en werkt in Amsterdam, dus je moet iedere ochtend twee uur de weg op, de file in, en iedere avond twee, soms wel drie uur in de file terug. Met andere woorden, je bent negen tot tien uur op je werk en je zit vier tot vijf uur in de auto. Van maandag tot en met vrijdag heb je geen leven."

Het publiek slaakte kreten van ongeloof. Zo'n hondenbestaan vond men ongehoord, verschrikkelijk zelfs. Mannen hielden hun handen voor hun mond, anderen wapperden ermee of hielden hun wangetjes vast.

— “Geloof mij, broeders, je hebt geen leven in het Westen! Je stapt in de auto voordat je kinderen wakker zijn en je komt thuis als ze al op bed liggen. Je ziet je kinderen alleen in het weekend. Als je ’s avonds thuiskomt staat je vrouw klaar om haar nachtdienst te gaan draaien. Ze grist de autosleutels uit je hand, rent je voorbij, en roept dat je eten koud in de magnetron staat. Dat is toch geen leven?”

Wederom volgden kreten van ongeloof. De moslimmannen kregen medelijden met de hondstrouwe kaaskoppen die nog in het werkende leven geloofden.

— “Zet je ’s avonds de tv aan, dan zal Eva Jinek je vertellen dat blanke mannen minderwaardige sukkels zijn. Nou, daar heeft ze gelijk in! In Nederland heb je twee inkomens nodig voor één huishouden en je betaalt effectief vijftig procent belasting. Reken het maar uit, broeders! Dat betekent dat de staat óf jou óf je vrouw bezit.

Ja, ze hebben een hoge levensverwachting, maar ook de hoogste zelfmoordratio per hoofd van de bevolking. Ze zijn lang, maar stoten hun hoofd tegen schuld- en schaamtecomplexen. De kaaskoppen hebben veel geld, maar ze lijden aan geestelijke armoede. De westerling heeft een groot huis en een dure auto, maar hij moet zijn enige vrouw nachtdiensten laten werken om de hypotheek te kunnen betalen! Dat is toch geen leven?”

Voor het publiek was de maat vol. Uit volle borst begonnen de aanwezigen te scanderen: “Dood aan de Nederlandse overheid! Dood aan Mark Rutte!” Het du-

urde lang voor de hysterische bezoekers weer tot bedaren waren gekomen.

— De imam wachtte geduldig tot het weer stil was en zei: "Nu hebben ze weer iets nieuws bedacht. Migranten zouden naar landen als Nederland en Duitsland willen komen voor een beter leven. Wat een dwazen!

Als de burgers van die landen ooit de waarheid zouden ontdekken, namelijk dat ze als melkkoeien werden uitgemolken om hun eigen omvolking te financieren, dan waren ze vandaag nog met de caravan naar Afghanistan vertrokken. Daarom moet hun overheid de kazen wel wijsmaken dat het leven bij hun 'beter' is. Anders verliest de staat belastinginkomsten."

De imam had een punt. De mannen in de moskee knikten en knielden voor de wijsheid van onze alfa. Wij hadden tenminste onze religie om ons op het rechte pad te houden—het gemiddelde belastingtarief in moslimlanden lag rond de nul procent. De kazen waren van God los. De imam gooide zijn handen in de lucht en riep meermaals: "Trap er niet in!" Hij herhaalde het vier keer. De zaal riep het hem na: "Trap er niet in! Trap er niet in!"

Zwijgcultuur

Na afloop van het vrijdagmiddaggebed wandelde ik terug naar buiten, naar het schoenenrekje, en deed mijn sandalen weer aan. De woorden van de imam hadden me geraakt. Het Westen adverteerde zichzelf als het mo-

del voor de gehele mensheid. Wat als westerlingen ernaast zaten? Ik ging op een bankje aan de rand van het groen zitten om wat zaken te overpeinzen.

Volgens Murray Rothbard, auteur van *The Anatomy of the State* (1965), waren alle staten, zoals ook de Staat der Nederlanden, boevenbendes. Criminelen, uitbuiters, uitzuigers en ander gespuis hadden met geweld de macht over een bepaald territorium verkregen. Zij verrijkten zichzelf door het volk te belasten. Omdat de rijkdom van de boevenkaste van de bereidheid van het volk afhing om steeds harder te werken voor steeds minder inkomen, moest de staat de burger dagelijks tot de rand van levensmoeheid drijven, zodat deze alle verzet tegen zijn uitbuiting opgaf.

De burger moest de macht van de parasitaire staat als een soort natuurwet leren accepteren. *Befehl ist Befehl.* Daarin speelden de zogeheten intellectuelen een leidende rol: "… de meerderheid [van het volk] moet er middels ideologie van worden overtuigd dat de overheid goed, wijs en, op zijn minst, onvermijdelijk is …"

In het Westen hoorden intellectuelen officieel de journalistiek te controleren en de journalisten de overheid. In werkelijkheid proclameerden westerse overheden een eigen waarheid, journalisten brachten die aan de man en de intellectuelen verzonnen redenen om het allemaal goed te praten. De westerse intellectueel was niet de hoogste, maar de laagste levensvorm op Aarde.

Volkskrantjournalisten waren niet geïnteresseerd in de waarheid, maar proclameerden die, net als de Grote Leider, Karl Marx. Door met sociale uitsluiting

te dreigen zorgden opiniemakers ervoor dat het volk de gewenste conclusies trok. Dat was in Nederland de taak van praatprogramma's als *De wereld draait door*, *Jinek* of *Pauw*. Die lokten kijkers met grappige YouTube-filmpjes, maar sloegen de burger vervolgens om de oren met schuld- en schaamtecomplexen. Alleen conclusies die het heersende overheidsbeleid onderschreven waren toelaatbaar. De politieke correctheid diende de macht, niet de waarheid.

"De grootste dreiging voor de staat is onafhankelijke kritiek … de staat moet nieuwe ideeën in de kiem smoren door alle ideeën die van de middenmoot afwijken te ridiculiseren," schreef Rothbard. Ridicule was ook het favoriete wapen van de culturele Marxisten. In Amerika waren er al langer hele shows aan gewijd, zoals *The Daily Show* met John Stewart of Jonn Oliver. In Nederland kopieerde Arjen Lubach het format. In Duitsland deed Jan Böhmerman het. Het was allemaal geen toeval. In het Westen kon je maar twee dingen zijn, controversioneel of *award-winning*, en het waren de media die bepaalden wat je was.

De sociale media hadden de burger te veel macht gegeven. Er was een koude oorlog ontstaan tussen de kritische burger, die nog voor zichzelf kon denken, en de volgzame massaburger. De eerstgenoemde was dankzij het internet in staat de leugens van de overheid te ontmaskeren. Geen wonder dat mijn boek werd verboden. Dit was nog in de tijd zonder internet. Boeken waren de enige manier om informatie te vergaren. Ik had te veel gelijk gekregen.

Burgers begonnen door mijn boek aan de juistheid van de overheid te twijfelen. Lezers begonnen het multiculturele experiment in twijfel te trekken. Ik moest kapot.

Blauwhelmen

Ik liet mijn kameel nog even voor de moskee staan en besloot wat door Kaboel te flaneren. Op een druk kruispunt passeerde een militair konvooi van Nederlandse blauwhelmen. Militairen sperden het kruispunt af, terwijl de Afghaanse bevolking geduldig wachtend het konvooi gadesloeg.

Naast me stond een oude vrouw met een roze chador. Haar mond was opengevallen van de shock. De mannen en vrouwen op de trucks van het konvooi stonden er netjes naar geslacht gesorteerd, de mannen bij de mannen en de vrouwen bij de vrouwen. Ze dansten met ontblootte bovenlijven onder begeleiding van luide techno-muziek. Daarbij maakten ze allerlei seksueel getinte dansbewegingen. Volwassen mannen met regenboogpruiken zwaaiden naar kleine jongetjes die van angst huilend terug naar hun moeders renden.

Een pasgetrouwd stel dat in een riksja zat te wachten hield elkaar stevig vast. De jonge vrouw van twintig was in verwachting. Ze trok haar gezicht weg van walging bij de aanblik van de Nederlandse militairen. Haar echtgenoot streelde zijn hand liefdevol over de zwangere buik van zijn vrouw. Hij fluisterde in haar oor: “Het komt wel goed, schatje, het komt wel weer goed.”

Een officier van de blauwhelmen liep op me af. Ik stond kennelijk in de weg. De man met rode lippenstift, make-up en lang paars haar vroeg me met een onnatuurlijk hoog stemmetje of ik drie meter achteruit wilde. Hij knipoogde naar me en daar was ik niet van gediend. Ik was niet van plan te luisteren naar een man die te laf was een man te zijn.

— "Ga terug naar je eigen land, homo!" riep ik in onvervalst Haags. "En blijf met je gore poten van onze kinderen af!"

De man/vrouw schrok van mij en ik schrok van zijn walgelijk mismaakte kop.

— "Maar meneer, de wereld is van iedereen. Weet u dat soms nog niet?" zei het geval met een haast ziekelijk homozanggeluid.

— "Dit is Afghanistan," zei ik. "Dit is ons land! Jullie kaaskoppen moeten van onze kinderen afblijven. Goorlappen!"

— "Meneer, alle mensen zijn gelijk, hoor. U bent gewoon onopgeleid. U weet nog niet dat mannen ook vrouwen kunnen zijn."

— "Schei toch uit. Ken je het boek over de *Keizer zonder kleren*? Dat boek gaat over Nederland. Nederland is de keizer zonder kleren. Weet je wel wie ik ben? Ik ben Mohamed Rasoel, de succesauteur."

— "Oh, een racist dus," brieste de knol.

Een groep militairen kwam over de grond aangekropen. Ik wist niet wat ik zag. De Afghaanse kinderen be-gonnen nog harder te huilen. Sommige ouderen vielen

flauw. Een man zakte door zijn knieën en bad tot Allah om verlossing van het kwaad. De blauwhelmen op vier poten dachten dat ze transseksuele honden waren. Ze hadden van het leger hun geslachts- en soortverandering vergoed gekregen.

— “Commandant Woefie,” zei de knol, “deze burger wil niet luisteren. Hij is onwetend.”

Woefie kwispelde met zijn staart en liet zijn tong in de wind hangen. De hond zonder kloten sprong op me af en beet me in mijn dij. Ik sprong achteruit en besloot weg te rennen. Ik was doodsbang. Nederlanders waren een geestesziek volk geworden. Eén ding wist ik zeker. De toekomst van de mensheid lag gegarandeerd niet in Nederland. Wij moslims waren misschien achterlijk, maar we hadden wel grote gezinnen.

5

Omvolkingsbeleid

Ik besloot me een paar dagen terug te trekken in mijn grot. Uit de stad had ik verse stro meegebracht voor mijn bed. Het oude spul gaf ik mijn kameel te eten.

Ik was erg in de war geraakt door de bizarre militaire homoparade dwars door het centrum van Kaboel. Terwijl ik Bessie over d'r koppie aaide, besefte ik dat autochtone Nederlanders aan een collectieve psychose leden. Ze zaten waarschijnlijk vol met drugs. Of ze verwarden Twitter met de werkelijkheid. In ieder geval lieten ze zich door mensen met louter commerciële belangen wijsmaken dat hun zoontjes een geslachtsoperatie nodig hadden. Chirurgen konden meer verdienen dan psychologen.

Genderneutraliteit of zelfontkenning?

In de amper dertig jaar tijd sinds mijn vertrek hadden de Nederlanders het gezin als hoeksteen van de samenleving door de voorruit van de seksuele moraal gegooid. Volledig ontworteld leken mannen niet meer te weten

of ze man of vrouw waren. De verwarring resulteerde in wat dan genderneutraliteit werd genoemd. Brave Volkskrantabonnees voedden hun kinderen voortaan 'neutraal' op, met evenveel jongens- als meisjesspeelgoed.

Hollanders waren in de oorlog ook neutraal gebleven, behalve NSB'ers. Wie tegen genderneutraliteit was, was dus een Nazi. In de praktijk betekende genderneutraliteit dat meisjes tot achter in hun tienerjaren moesten doen alsof ze jongensachtig waren en jongens alsof ze meisjesachtig waren, alleen maar om de ouders gerust te stellen dat ze heus neutraal waren gebleven.

Wat was het eigenlijke doel geweest van genderneutraliteit? Ik concludeerde dat genderneutraliteit de ontluikende seksualiteit van puberjongeren onderdrukte. Door een kind zo lang mogelijk seksueel te neutraliseren, voorkwam je als ouder ongewenste zwangerschappen. Het was de Japanse methode van voorbehoedsmiddelen. Je voorkwam er ook de gezonde persoonlijkheidsontwikkeling van je kind mee. De gendercultus dwong kinderen zichzelf en hun seksualiteit te ontkennen.

Dat was het antwoord op al mijn vragen. Westerlingen leden aan collectieve zelfontkenning.

Begin 2019 werden drie Turkse mannen in Amsterdam veroordeeld wegens het verspreiden van anti-homofolders. Ze waren gekant tegen adopties door homostellen en wilden de buurt waarschuwen. De rechter veroordeelde hen wegens groepsdiscriminatie. Maar, beste lezer, als ik u zou vragen: "Vindt u dat een kind recht heeft op een vader *én een moeder*?" en u zou daarop "Ja" antwoorden, dan moet u weten dat u schuldig bent

aan groepsdiscriminatie. Wie zegt dat kinderen recht hebben op een moeder, die zegt dat twee homomannen dus geen kind mogen adopteren. Groepsdiscriminatie! Strafbaar! Veroordeling!

In Nederland woog het recht van twee homomannen om een baby te adopteren zwaarder dan het recht van een baby op een moeder. Ik had verwacht dat alle vrouwen, autochtoon en allochtoon, zich op dit punt zouden verenigen. Ik had verwacht dat boze vrouwen van alle achtergronden de straat op zouden gaan om een vuist te maken tegen dit ziekelijke beleid van de culturele Marxisten. Ik hoorde niets anders dan krekels.

Hoe konden Nederlandse vrouwen er zo ijskoud onder blijven dat ze adopties door homomannen accepteerden? Zulke baby's kregen nooit een warme borst. De Nederlandse staat beroofde baby's van hun natuurlijke recht op moederlijke liefde. Geen vrouw die ertegen in opstand kwam. Geen vrouw die zichzelf als adoptiemoeder opgaf om een adoptie door homomannen te voorkomen.

Media en commercie speelden subiet in op de genderverwarring, een groeimarkt. *Boer zoekt vrouw* werd *Boer zoekt homo*. Reclamebureaus begonnen hypotheken te adverteren aan blanke homomannen die een kindje uit Afrika hadden geadopteerd. Tegelijkertijd adverteerde een grote bank met het advies aan ouders om vooral geen tweede kind te nemen, vanwege de klimaatverandering, met daarbij een foto van een blanke baby.

Jongeren die in de jaren 2010 opgroeiden kregen een totaal verstoord wereldbeeld mee. Het zou hun gees-

telijke gezondheid en hun voorplantingskansen ernstig schaden. Wat ik niet kon begrijpen was dat de generatie van 1980 het niet alleen liet gebeuren, maar er zelf aan meewerkte en eraan verdiende. De jongste generaties zijn door de oudere generaties seksueel kapot gemaakt, uit winstbejag.

Ik heb het met mijn eigen ogen kunnen zien. Een klassiek Nederlands gezin—man, vrouw, jongentje van vier, meisje van twee—had een genderstoornis in huis. De jongen speelde soms met meisjespoppen, deed meisjesstemmen na of verkleedde zich als een prinses. De vader twijfelde heel even of hij wel een goede vader was geweest, maar concludeerde vervolgens dat zijn zoontje "zo was geboren", dat het meisjesgedrag "altijd al in hem had gezeten". De moeder knikte instemmend. Zo was het.

Maar zo was het niet. Ik sloeg de jongen gade vanachter de keukentafel, terwijl die een meisjespop stond te kammen. Zijn vader stond in de keuken te koken en hield zijn zoontje in de gaten. Toen de vader naar buiten liep om het vuilnis weg te brengen, gebeurde het volgende. De jongen keek of zijn vader buiten zicht was. Vervolgens pakte hij de meisjespop bij de haren en ramde het met veel agressie meerdere keren tegen de tafelrand. Zijn gezicht liep rood aan. Deze jongen van vier zat vol oorlogswoede. Op het moment dat zijn papa terug de keuken in liep, pretendeerde de jongen weer een braaf meisje te zijn.

Wat was hier in Allah's naam aan de hand?

Anne Frank, bootvluchteling

Ik moest iets doen. Gevoelens van medelijden voor die naïeve dwazen overmanden me. (Pardon, dat is niet genderneutraal. Ik bedoelde *overmensten* me.)

Ik moest de Nederlanders en hun nageslacht in bescherming nemen tegen het kwaad. Ik besloot opnieuw naar Nederland te vluchten. Nadat ik mijn grot had vergrendeld, bracht ik mijn kameel Bessie naar de markt om haar voor weinig geld te verkopen. Van het geld regelde ik een smokkelritje met de bus door de woestijn naar Noord-Afrika, via het veilige Turkije. Afgemat, vermoeid en arm moest ik het laatste deel van de route per boot afleggen.

Het was een gammele bak, een drijvende badkuip met ruimte voor tweehonderd personen, mits dicht op elkaar gepropt. De mensensmokkelaars verzekerden me dat een Nederlandse ngo ons uit het water zou komen vissen en ons per vliegtuig naar Amsterdam zou transporteren, met dank aan de D66-kiezer die het belastinggeld van PVV-stemmers had afgepakt om dit mogelijk te maken. Ik vond het nogal wat. Wat een service.

Ik stapte in de badkuip en bevond me tussen een menigte bijna uitsluitend pikzwarte mannen, allen tussen de twintig en vijfentwintig jaar oud, met hun glimmende kale koppen, grote en gespierde ontblootte bovenlijven van het type West-Afrikaan. Helemaal voorin de boot zat een jong meisje. Ik besloot als enige bruin getinte man haar wat gezelschap te bieden.

Het meisje kwam me bekend voor, van televisie. Ze had een vriendelijke glimlach en zwart haar tot haar schouders.

— "Ik ben Mohamed," zei ik. "Mohamed Rasoel."

— "Hoi. Ik ben Anne. Anne Frank."

— "Wat doet een meisje als jij hier alleen in een vluchtelingeboot?" wilde ik weten.

— "Ik moest Israël ontvluchten," zei Anne. "Mijn culturele nalatenschap wordt er stelselmatig misbruikt om nieuwe oorlogen tegen moslimlanden te rechtvaardigen. Dat ben ik zat. Ik had nooit de bedoeling gehad om als een soort vrouwelijke Jezus Christus nieuwe kruistochten tegen de islam mooi te praten."

Ik vertelde Anne dat er iets op handen was in het Westen, iets groots, iets kwaadaardigs, een soort *Generalplan Ost*, het plan van de Nazi's om Oost-Europa van Slavische volkeren te zuiveren en te vervangen met Germanen. Dit keer zouden de Germanen zelf worden omgevolkt door de komst van tientallen, zo niet honderden miljoenen negers en Arabieren.

— "Het is hun eigen schuld," zei Anne. "Ze hebben er toch zelf voor gestemd? Ze denken daar alleen maar aan geld, niet aan de toekomst van hun kinderen."

— "Tja", was alles wat ik daarop had te zeggen. Typisch Nederlands.

— "Meneer Mohamed," zei Anne. "Gezien de lage geboortecijfers in Europa zullen Europeanen hun bestaansstrijd niet meer kunnen winnen. Ze zullen deze eeuw driekwart van hun aantallen verliezen, waarvan de helft simpelweg door vergrijzing. Tegelijkertijd zullen er tal-

loze miljoen migranten bijkomen. VNO-CNW schat dat er in het jaar 2100 dertig miljoen mensen in Nederland zullen wonen, waarvan amper vijf miljoen autochtonen.

Het enige wat westerlingen nog kunnen doen om zichzelf te redden is een keerpunt in de geschiedenis veroorzaken, een tweede Stalingrad. Plunder de pensioenen van de ouderen en geef het geld aan jonge starters, zodat die weer grote gezinnen kunnen stichten."

— "Dat zullen ze nooit doen. Blanke vrouwen willen geen kinderen meer. Nu al zijn blanke kleuters de minderheid op veel schooltjes in de Randstad. Als hun moeders daartegen in verzet hadden willen komen, hadden ze toch al lang een tweede of derde kind genomen? Ze doen het niet. Subsidies gaan daar niets aan veranderen."

Onze wankele boot vertrok de zee op. Ik en Anne hielden onszelf vast aan de reling. De zee was ruw. In de boot was nauwelijks plek om te zitten. De zwarte mannen stonden rechtop, anderen hingen half over de reling. Een enkel lullig buitenboordmotortje dreef het gevaarte aan. We voeren langzaam. We hoefden gelukkig maar enkele kilometers buiten Libische wateren te geraken alvorens de ngo's ons zouden komen oppikken.

Mijn gedachten dwaalden af. Was het soms mijn schuld dat de kaaskoppen zo aangeboren dwaas en naïef waren? Dat moest wel aan hun Neanderthalergenen liggen, bedacht ik. Deze blanke, blauwogige wezens, geëvolueerd om kou te overleven, joegen door Europa's wouden als wolven. Tot wanhoop gedreven moeten de

laatste Neanderthalervrouwtjes eens een groepje Sapiens-mannetjes hebben omsingeld en ze tot seks hebben gedwongen. Zo is het ras der naïeve dwazen ontstaan, een mensentype met grote voeten en een primitieve kinderziel die in kabouters en feeën geloofde.

Telkens wanneer ik tegen Nederlanders stond te liegen, geloofden ze dat ik de waarheid sprak. Als ik ze de waarheid vertelde, dachten ze dat ik zat te liegen. Je kon een Nederlander niets wijsmaken, tenminste niets wat in zijn voordeel zou werken. Je kon hem bij de hand nemen en hem laten zien dat er iedere maand tweeduizend blanke tienermeisjes werden verkracht of tot prostitutie werden gedwongen. Je kon hem laten zien wat er dagelijks op de toiletten van basisschooltjes met de jongste dochtertjes gebeurde. Je kon hem laten zien dat de daders overwegend streepjes-allochtoon waren. Toch zou de kaaskop niets ondernemen.

Kwam zijn elfjarige dochtertje huilend met een bloedend voorgat thuis, dan zei de weldenkende vader: "Ja maar, er zijn ook witte verkrachters. Je hebt het vast zelf uitgelokt. Dan had je maar niet zo racistisch moeten doen." De plaat voor de Hollandse kop was zo dik als de aardkern. Die naïeve dwazen hielden ervan te worden bedonderd. Misschien was dat wel de ware reden waarom ze heilig in de multiculturele samenleving bleven geloven. "Komt wel goed, maak je niet dun," zeiden ze dan, want dik maken was *fat shaming*.

De oproep van Achmed Aboutaleb dat de regering excuses zou moeten maken voor het slavernijverleden diende niet zozeer om herstelbetalingsfondsen voor de

nakomelingen van de slachtoffers vrij te maken, maar om de oorlogskas te vullen die gebruikt zou worden voor de omvolking van de onschuldige autochtonen. Aboutaleb, een Marokkaan, vertelde nooit iets over de vier miljoen blanke slaven die Marokkaanse en Algerijnse moslims van de Barbarijen tijdens het koloniale tijdperk hadden geroofd.

Nederlanders praatten graag over “hun” slavernijverleden. Ook al waren de meeste slavenboten het eigendom geweest van een handjevol families uit Zeeland en Amsterdam, waaronder veel Joden. Toch had iedere burger van Maastricht tot Groningen bloed aan zijn handen gehad.

Zulke misplaatste schuld gaf flair aan een anders zo inhoudsloos bestaan. De koloniale verledens van de Turken en de Marokkanen interesseerden Nederlanders niet. De Ottomaanse Turken bezetten Bulgarije vijfhonderd jaar lang. De Turken koloniseerden ook Egypte en Griekenland. Ze vielen Albanië binnen, waar Skanderbeg ze versloeg. Ze hielden de Hongaarse natie honderdvijftig jaar lang gevangen. Door de eeuwen heen werden miljoenen Europese vrouwen door Turkse soldaten verkracht. Maar wat vonden de dwazen ervan? Die zetten de grenzen open voor Turken en noemden Hongaren die zich ertegen verzetten racistisch.

Achter de zelfontkenning ging een verkapt superioriteitscomplex schuil. Door er steeds maar weer op te hameren dat “wij Nederlanders” ooit kolonialen waren geweest, hield je de mythe in stand dat Nederlanders een sterker ras waren. Door de misdaden van andere

volkeren systematisch te bagatelliseren, konden de kaaskoppen de macht van de ander verkleinen. "Wij" waren immers de koloniale bazen geweest en "zij" de slaafse onderdrukten, dus eigenlijk waren wij beter.

Vanuit die achtergrond valt te verklaren waarom Nederlanders de Syrische vluchtelingenstroom niet als de komst van een vijandig leger hebben gezien, maar als een stroom arme vluchtelingen op zoek naar een beter leven. De miljoenen negers op de boot naar Europa waren geen invasiemacht, maar een welkome stoet harde werkers die belasting wilde komen betalen, net zoals de slaven van vroeger hun offers aan de blanke goden brachten.

Lief dagboek

— "Lieve Anne," vroeg ik, "hoe zit dat nou met jouw dagboek. Was het wel echt?"

— "Jawel hoor. Ik heb het grotendeels zelf geschreven. Ik zat echt in dat Achterhuis en ben na mijn ontdekking naar Auschwitz versleept, waar ik werd vermoord. Dat is allemaal echt gebeurd. Maar..."

— "Maar?"

— "Maar... er is op verschillende manieren met mijn dagboek geknoeid om het populairder te maken. Kijk, ik heb er nooit om gevraagd om in postume films en theatervoorstellingen als de vrouwelijke messias op het kruis te worden getakeld. Het was mijn persoonlijke dagboek en die was oorspronkelijk voor niemand anders

bedoeld dan voor mijzelf. Ik schreef het om de tijd te doden."

— "Hoe is er met jouw dagboek geknoeid?"

— "Nou, ten eerste door mijzelf. Mijn originele dagboek 'A' begon ik in 1944 te herorganiseren na een radio-oproep om oorlogsdagboeken in te zenden. Ik heb het daarom zelf al wat spannender gemaakt, een beetje aangedikt. Dat werd mijn dagboek 'B' die ik voor publicatie had bedoeld.

Mijn vader Otto heeft na mijn dood een nieuwe combinatie gemaakt uit A en B. Zijn versie was dagboek C. Vandaar dat de Anne Frank Stichting mijn vader als coauteur kon aanmerken in een poging om de auteursrechten niet te laten verlopen. En dan waren er nog een stuk of vijf pagina's die veel later werden teruggevonden, pagina's die mijn vader had achtergehouden."

— "Okay, maar dat klinkt allemaal vrij onschuldig. Was dat alles?"

— "Het probleem met mensen is dat ze in termen van alles-of-niets denken. Óf mijn dagboek is honderd procent authentiek, óf helemaal niet. Vind men bewijs voor een klein beetje geknutsel, staan er gelijk tachtig neonazi's voor de Israëlische ambassade mijn boek te verbranden, brullend en schreeuwend dat de Holocaust 'dus' ook nep zou zijn.

Alleen, er is wél met mijn dagboek geknoeid, niet in de laatste plaats door de tig vertalingen waar de vertalers een heel eigen draai aan hebben gegeven. Het ding is een eigen leven gaan leiden. Wat er tegenwoordig op toneel wordt uitgebeeld heeft niets meer met mijn leven

te maken, maar met de fantasie van scenaristen die kaartjes moeten verkopen."

— "In 1980 was er anders wel een ontdekking omtrent jouw dagboek..."

— "Ja, de Duitse BKA, het *Bundeskriminalamt*, stelde volgens *Der Spiegel* van 6 oktober 1980 vast dat delen van mijn boek met balpenpasta waren geschreven, maar de balpen werd pas na 1951 uitgevonden. Er zijn dus delen bij verzonnen. Het gaat vooral om delen uit het laatste kwart van mijn dagboek. Iemand heeft mij zes jaar na mijn dood woorden in de mond gelegd die ik zelf nooit had geschreven. Dat doet verder niets af aan de authenticiteit van mijn eigen werk."

— "Nee, maar het boek zoals dat nu in de winkels te koop is, bevat dus achteraf erbij verzonnen passages. Heb je enig idee wat er concreet bij is verzonnen?"

— "Ik vermoed dat mijn dagboek de suggestie zou wekken dat de Nederlanders mijn schuiladres aan de Nazi's hadden verraden. Het duurde een tijdje, maar in 2016 gaf historicus Gertjan Broek van de Anne Frank Stichting toe dat ik waarschijnlijk per toeval was ontdekt, tijdens een politieonderzoek naar economische delicten.

Er werd vanuit mijn schuilgebouw namelijk illegaal handelgedreven. *Jews gonna be Jews,* weet je. De dienstdoende NSB'er ontdekte me per toeval, op zoek naar een geheim warenmagazijn."

— "Je nalatenschap blijft hoe dan ook een miljardenindustrie. Of je het nu leuk vindt of niet, er spelen grote financiële belangen om iedere twijfel aan de authentic-

iteit van je dagboek keihard de kop in te drukken. Juist daardoor legitimeer je twijfel."

— "Zonder Hollandse Judassen zouden de toneelstukken een stuk minder spannend zijn geweest," verzuchtte Anne.

— Het meisje sloeg de spijker op de kop: "Inderdaad, nu je het zegt… Jouw levensverhaal is het spiegelbeeld van dat van Jezus geworden. Jezus werd door de Romeinen vermoord, in jouw geval NSB'ers en Nazi's, en verraden door de Joden, in jouw geval de gojimse Hollanders. Christus werd aan het kruis genageld, jij werd vergast."

— "Ja, en wat volgde was tweeduizend jaar christelijk antisemitisme. Snapt u het nu?

Natuurlijk willen de Joden van vandaag die rollen omdraaien. Ze willen van de Germaanse gojim de nieuwe Jood maken en hem nog duizendenjaren lang van mijn dood blijven beschuldigen, net zoals de katholieken met Jezus deden. Na mijn dood zijn fictieschrijvers met het dagboek aan de haal gegaan om van mij de verlosster van de mensheid te maken."

— "De vraag is alleen, wanneer zul je herrijzen?"

— "Haha! Nou, bij deze!"

Autochtone lafheid

Het hele idee dat een man zijn vrouw en territorium hoorde te verdedigen tegen indringers ontging de moderne westerling. Dit was de grote verrassing die migran-

ten vanaf de jaren zestig ontdekten. De nieuwkomers, in eerste instantie verlegen en nederig, hadden nooit gedacht dat de blanke man, die in niet-Europese geschiedenisboeken steevast als bloeddorstige Nazi werd omschreven, in werkelijkheid een mak schaap bleek te zijn.

De eerste migranten waren stomverbaasd, maar begrepen gauw hoe snel ze hun kansen moesten grijpen. Niet uitsluiting of discriminatie, maar de autochtone lafheid wakkerde allochtone agressie aan. Niets maakte een Marokkaans straatcrimineeltje woedender dan een passieve agent die hem een kopje koffie en gebak aanbood. Niets zorgde ervoor dat allochtonen sneller door het lint gingen dan de blanke pet die het conflict met een "goed gesprek" wilde oplossen. Het theedrinken van Job Cohen veroorzaakte meer conflicten dan oplossingen.

Jongeren, zeker jongens, van alle rassen en geloven, hadden een duidelijk afgebakende samenleving nodig. Ze pleegden kleinschalige criminaliteit om die afbakening af te tasten. Vonden ze die niet meer, omdat de blanke sukkel zich had teruggetrokken, dan gingen ze over tot grootschaliger geweld, namelijk uit frustratie vanwege het gebrek aan richting.

Veel allochtone criminaliteit was een direct gevolg van de antiautoritaire houding van progressief-linkse intellectuelen. Niet de PVV, maar D66 was de veroorzaker van allochtoon geweld, niet omdat de blanke wreed was, maar omdat de allochtonen ontdekten dat de blanke zwak was.

Negers gonna be negers

Twee uur lang had ik op de boot met Anne Frank zitten kletsen. De tweehonderd zwarte negermannen om ons heen verveelden zich. Er ontstonden om de havenklap opstootjes om een betere zitplaats te bemachtigen. Een groepje van vier sterke negers stapte op ons af en sommeerden mij en Anne op de reling te gaan zitten. We moesten plaats voor ze maken. Een van de negermannen had een foto om zijn blote bast hangen. Het bleek een foto van hemzelf met de Franse President Emmanuel Macron.

Ik vroeg hem of Macron soms verliefd op hem was. De neger antwoordde:

— "De blanken zijn sukkels. Ze hebben nucleaire wapens, de meeste welvaart, de beste legers, de hoogste opleidingen... en toch wandelen wij op blote voeten hun landen binnen en pakken we al hun vrouwen af."

Er volgde een onverstaanbare woordenwisseling in een soort kliktaal die ik niet kon begrijpen. Twee van de grote mannen vonden dat Anne Frank te veel plek innam. Ze duwden haar hardhandig opzij. Ik sprong ertussen en probeerde haar te verdedigen. De zwarte mannen waren niet voor rede vatbaar. Ze pakten Anne Frank bij de haren en haar enkels en donderden haar de zee in. Plons! Ik was de volgende.

Het water was ijskoud. De badkuip stopte niet meer om ons op te pikken. We hadden geen reddingsvesten. Anne klampte zich aan mij vast, maar ik kon net zo slecht zwemmen als zij. Om mijn eigen leven te red-

den, moest ik haar van me afslaan. Ze probeerde uit alle macht wat te watertrappelen. Het ging niet. Haar laatste woorden waren:

— "Omdat je anderen hebt verdronken, werd je verdronken—ten slotte zullen zij die jou verdronken verdrinken."

Een paar tellen later verdronk ze. Ik zwoer wraak te nemen en haar verdrinkers te zullen verdrinken.

6

Eindtijd/eindstrijd

Daar dobberde ik dan, in de koude wateren van de Middellandse Zee, tussen Libië en Italië. Oh Salvini! Zou iemand mij komen redden? Volgens de auteur van *De Goelagarchipel* over het Sovjet-Russische misdaadtijdperk waren mensen die niet innerlijk voorbereid waren op het geweld dat tegen hen zou worden gebruikt altijd zwakker dan de mensen die het geweld pleegden. "Er zijn een paar slimme en gedurfde personen die het meteen begrijpen", schreef hij. Ik had het begrepen. Ik was voorbereid.

Les Sirènes

In de verte zag ik de negerboot kapseizen. Alle inzittenden vielen in het water. Ze konden niet zwemmen. In de chaos klampten de sterke negermannen zich aan elkaar vast om samen te verdrinken; de Macron-omhelzing des doods. De ngo's waren nergens in zicht. We waren bekocht. De smokkelaars hadden ons sommen geld afgetroggeld en ons in een gammel bootje de zee opgestuurd,

zonder aan onze veiligheid te denken. Veiligheidsvesten hadden we niet. We waren reddeloos verloren. Ik deed mijn best op mijn rug te blijven drijven, terwijl hoge golven mij het ademen bemoeilijkten.

Zo bleef ik ruim een uur drijven. Bijna was ik zover om de strijd tegen de krachten der natuur op te geven. Mijn redding kwam van een plezierjacht, een kleintje, met vier blanke vouwen uit Frankrijk achter het stuur. Ze waren mannen aan het vissen. Toen ze mij vonden, werden ze wild van spanning, maar des te groter was hun teleurstelling toen ik maar een oude bok van achterin de zeventig bleek te zijn. Ze hadden gehoopt een grote negervis te vangen, niet zo'n ouwe bruinvis als ik.

— "*Dommage*, beter dan niks," zei de blondine.

Ik sprak vloeiend Frans. De twee brunettes hesen me aan boord van *Les Sirènes*. De roodharige vrouw gaf me een warm dekentje. Benedendeks raakten we in gesprek over liefde en seks. Ondanks mijn oninteressante lijf konden de vrouwen, allen van rond de dertig, hun ogen niet van mijn naakte lijf afhouden, terwijl ik me omkleedde. Ze gaven me een droge broek, een trui en een geel hesje.

— De blondine, Matilde, zei: "Ik wil een kind van een vluchteling, liefst van een neger."

— "Waarom?" vroeg ik verbouwereerd. "Waarom neem je geen kind van je eigen mannen?"

Ik wist dat ik nu het konijnenhol naar *Alice in wonderland* betrad. Vrouwen waren voor mij altijd de meest onlogische schepsels in het universum geweest. Als ik op Tinder lief en aardig deed, kreeg ik vaak niet eens

een antwoord. Wat ik ook probeerde, hoe trans-leeftijd ik me ook voorstelde, de vrouwen wilden mij niet. Direct om seks vragen werkte niet. Doen alsof ik rijk was trok alleen vrouwen die me in een vijfsterrenrestaurant wilden ontmoeten, wat ik niet kon betalen.

Pas na twee jaar ploeteren en honderden afwijzingen later ontdekte ik puur toevallig hoe je alles van vrouwen gedaan kon krijgen. Ik schreef op Tinder de magische openingszin: “Ik wil aan je haar trekken.” Dat bleek de *Sesam open u!* voor ongestelde vrouwenbenen.

Meteen begon ik de wildste voorstellen te ontvangen. Ik mocht de eerste diezelfde avond nog in d’r kont neuken. Nummer twee stelde voor dat ik kaarsvet over haar lijf zou gieten. De derde smeekte me haar als mijn teef alle hoeken van de kamer te laten zien. Ze vroeg om vechtseks, wilde dat ik haar met de vuist op d’r kanis zou slaan. Ik ging ermee akkoord als ze dan ook mijn zaad wilde slikken. Dat mocht dan wel.

Werkelijk waar, ik was geschrokken van vrouwen. Ik wist helemaal niet hoe wild die teven stiekem waren als je maar de juiste woorden uitsprak, en vervolgens de daad bij het woord voegde. Van niets raakte een vrouw gefrustreerder dan van een laffe haas die zachtjes d’r haren kwam strelen. Niets maakte een vrouw gewilliger dan een man die wél haar kop naar achteren durfde te trekken.

Dat was het verschil tussen moslimmannen en naïeve dwazen. Moslimjongens durfden de blanke meisjes klappen te geven. De kazen waren daar te laf voor. Dat maakte voor vrouwen alles uit. Een vrouw sekst van nature

alleen met het sterkste mannetje en dat is niet zozeer de man die fysiek het grootst is. Het is de man die aan haar haren durft te trekken. Het is de man die haar woede durft te riskeren om vervolgens z'n lul in al haar gaten te proppen.

Volgens een wetenschappelijk onderzoek uit de jaren zeventig, *Sex and the Intelligent Woman*, zou een derde van alle hoogopgeleide vrouwen verkrachting niet aangeven, ja er zelfs van genieten, op voorwaarde de man aantrekkelijk was. Toen ik dat las, begreep ik waarom Harvey Weinstein was aangeklaagd in het *#me-too*-schandaal. Weinstein was lelijk.

Ik greep Matilde bij d'r haren en dirigeerde haar de slaapcabine in. Ik riste haar rokje omlaag, gaaf haar twee klappen op d'r billen en commandeerde haar op handen en knieën op bed plaats te nemen. Ze kreeg ervan langs zoals ze het nog niet eerder had meegemaakt, ruw, hard en zonder slappe excuses. Haar kop liep rood aan, terwijl ze haar loeiende sirenes met een kussen probeerde te dempen.

Dit was de ware reden waarom blanke vrouwen van de *Refugees Welcome*-clubjes aan de grenzen van Europa naar negers stonden te fluiten. Blanke mannen waren veel te lief. Lief zijn is een vrouwelijke eigenschap.

Acte XI

Nog voordat we de Franse kust bereikten had ik alle vier de vrouwen bezwangerd. Een week lang seks met vier

vrouwen had me uitgeput. Ik ging illegaal van boord aan een privéstrandje en nam de TGV naar Parijs.

Hier in Parijs, met mijn gele hesje aan, werd ik getuige van het begin van het Europese verzet, de gele hesjes tegen de rode sjaaltjes en hun slaven. Alle historische rollen waren omgekeerd. De rijken waren links, de armen rechts. De socialisten waren de fascisten geworden en omgekeerd. De *gilets jaunes*, dat waren de ongewapende Palestijnen tegen de soldaten van Israël. Hier op de straten naar l'Élysée leerden Europeanen stenengooiend terug te vechten tegen de globalisten, net zoals de Germanen vroeger ooit tegen de Romeinen vochten.

De Franse Kelten hadden wat dat betreft iets goed te maken. Onder Vercingétorix hadden die het onderspit gedolven. De Fransen verloren als gevolg van de Romeinse overwinning over hun territorium hun taal, hun geschiedenis en hun identiteit. Het was geen toeval dat het Europese machtscentrum in Brussel lag en niet in Berlijn. Brussel lag in de gebieden van de oude Belgae, een Germaanse stam ten zuiden van de Rijn, een plek die de Romeinen hadden gekoloniseerd.

Het was middag toen ik de colonne hesjes tegen het lijf liep. Het ging er al wild aan toe aan de Champs-Élysées. Het was lang geleden dat ik hier voor het laatst was geweest. Een van de dingen die me was opgevallen aan grote steden in het Westen was dat de schoonheid van de dochters die naast hun ouders liepen correleerde met de prijzen van de winkelstraten. Mooie winkels, mooie dochters. Vandaag, tijdens *acte onze*, waren er bi-

jna alleen maar jonge mannen, met en zonder stenen in de hand.

Ik besloot me in het hooliganpubliek te mengen, vooraan, waar de hesjes de confrontatie opzochten met de soldaten van *Eurogendfor*, de paramilitaire tak van de EU. Wij van het volk waren herkenbaar voor de gezichtsherkenning. Zij van de fascistische politie droegen helmen met kleppen waar wij niet doorheen konden kijken. Ik beukte me als enige ouwe rot een weg door de moshpit en klapte tegen de schilden van de fascisten. Oog in oog stond ik met de neo-Romeinse dictatuur van President Macron, model voor het toekomstige EU-leger.

De globalistische poppenspelers zagen inheemse Europeanen als *expendable assets*, als melkkoeien om uit te melken, als zondebokken om te beschuldigen van al het kwaad in de wereld. Met schuld en schaamt hielden ze vijfhonderd miljoen Europeanen gevangen in verschillende belastingtarieven.

Iets viel mij meteen op wat mijn medestanders nog niet doorhadden. Bruine nekken. De zwartgeklede soldaten van Eurogendfor hadden bruine nekken. Dit waren geen Fransen, geen autochtone Europeanen, maar huurlingen van Midden-Oosterse en Afrikaanse afkomst. Macron had vooral migrantenmannen tot elitesoldaten opgeleid. Nu begreep ik de bruutheid van het geweld tegen de gele hesjes. Het was een ontluikende rassenoorlog, het begin van een gewelddadige overname door bruine volkeren. De ongewapende Europeanen zouden de strijd gegarandeerd gaan verliezen.

Een jongeman naast me, Ernst Jünger uit Duitsland, duwde me aan de kant om een rookgranaat terug naar de soldaten te schoppen. Ik bedankte hem ervoor, want anders had het ding me in mijn gezicht geraakt. Vandaag was ik niet van plan een oog kwijt te raken. Jünger en ik vochten nog een uur of twee mee met de goeden tegen de slechten. We werden beste vrienden. Strijd verbroederde. Ik was een vluchteling met sympathie voor de Europeanen en hij een autochtone Duitser, een van de weinigen van zijn soort die nog voor de vrije volkeren van Europa durfde te vechten.

We ontmoetten elkaar even later langs de zijlijn om onze batterijen op te laden. In perfect Frans spraken we met elkaar over de toekomst van Europa, terwijl de rookwalm en de flashballen over onze hoofden vlogen. Het leek wel oorlog. Het wás oorlog.

— “Zeg, ouwe bok,” zei Ernst, “moet jij niet op de kleinkinderen letten?”

— “Mijn conditie is beter dan de jouwe. Ik heb afgelopen week vier Franse vrouwen bezwangerd, van die *Welcome*-types die hun eigen mannen van *#metoo* beschuldigen.”

— “Ik weet er alles van. Onze vrouwen hebben geen keus. Als Europese mannen te laf zijn geworden om voor hun continent te vechten, dan zullen de vrouwen moeten proberen de islamitische agressor met seks te pacificeren.”

— “Vrouwen houden van oorlog,” zei ik. “Ze weten dat ze altijd met de winnaars naar bed zullen gaan. Zo geven ze de sterkste genen door aan de volgende gener-

atie. Het maakt een vrouw echt niet uit of een oorlogswinnaar een neger of een Germaan is."

— "Wij blanke mannen hoeven niet de hele wereld te redden."

— "Wat bedoel je?" vroeg ik geïnteresseerd.

— "Ik bedoel, we hoeven niet het héle blanke ras te redden om een toekomst voor ons nageslacht veilig te stellen. Al zou twee-derde van onze vrouwen met kleurlingen gaan, dan bleef er altijd nog een derde over die dat niet wilde. Ik beeld me in dat dit voor ons een voordeel zal blijken. We zullen het kaf van het koren scheiden, ons lossnijden van de massamens en geheel onze eigen weg inslaan."

— "Waarheen leidt die weg, volgens jou?"

— "Dat hangt van het klimaat af. Als de opwarming van de Aarde doorzet worden gebieden als Groenland, Noord-Canada en Noord-Rusland plots bewoonbaar voor vrije volkeren. Daar kunnen we, met een beetje geweld uiteraard, onze nieuwe landen stichten."

— "En in het andere geval?"

— "Het is ook mogelijk dat de opwarming van de Aarde Europa juist kouder zal maken. Dat komt vanwege de verstoring van de Atlantische golfstroom. Veel mensen weten dit niet. De Atlantische golfstroom verwarmt de koude lucht die vanuit Canada naar Europa waait. Dat maakt het Europese continent bewoonbaar voor vijf-, zeshonderd miljoen mensen. Zonder die warme golfstroom zouden de temperaturen in heel Europa veel lager liggen, tot wel dertig graden lager. Het zou in de zomer vriezen. Permanent dus."

— "Dat is wel heel erg langetermijndenken."

— "Nee, zo'n omslag kan juist heel abrupt zijn. Het is niet te voorspellen. Als de temperatuur in Europa plots zo heftig zou zakken, kon je de woningen niet meer verwarmen. Dan had je tien, twintig keer zoveel olie, gas en brandhout nodig. Onmogelijk.

Met andere woorden, als de winter naar Europa zou komen, moesten vijfhonderdmiljoen Europeanen binnen vierentwintig uur op pad om een andere leefruimte te gaan zoeken. De Rijn en de Donau zouden dichtvriezen.

Sommige mensen waarschuwen nu al dat zo'n gebeurtenis het begin van een echte derde wereldoorlog zal kunnen zijn (William Calvin, *The Ascent of Mind*, 2001). Niemand zal erop voorbereid zijn. De politiek is met heel andere dingen bezig."

Een laatste dronk

Ernst en ik dronken samen een hete koffie met een koekje erbij. Ik besloot genoeg te hebben van het leven. Gebruikmakend van mijn liberale zelfbevrijdingsrecht stapte ik de vechtende massa voor ons nog een laatste keer in. Ik zei vriendelijk zwaaiend tabee tegen Ernst. Ik raapt een stadionfakkel van de grond af en stormde naar voren. Ik ging voor de hooligans staan, trok hun aandacht en sprak ze toe:

— "Mannen! Jullie zijn de nazaten van de stichters van alle moderne beschaving. Jullie voorouders ont-

waakten op hun ontdekkingsreizen de mensheid uit een dierlijke slaap. Jullie hebben de wereld alles gegeven. Het wordt tijd dat jullie ook het verdiende recht opeisen van de vruchten van jullie arbeid te mogen genieten. De blanke man is misschien wel de enige legitieme heerser van deze Aarde. Hou op je ervoor te schamen! Sta op voor je bestaansrecht, kom in verzet, en laat de wereld zien waarom ze het Westen ooit vreesde."

Naschrift

Mohamed Rasoel is op zaterdag 26 januari j.l. overleden aan de gevolgen van een flashbal die de Franse politie tegen zijn hoofd schoot. Zijn lichaam is per vliegtuig terug naar Afghanistan getransporteerd en aldaar gecremeerd in de Bamiyan-provincie. Zijn as werd bijgezet in een anoniem graf. Alleen kameel Bessie woonde de begrafenis bij.

De bewerker